

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 165/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 165/02

Sprawy połączone C-143/20 i C-213/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – A/O (C-143/20), G.W., E.S./A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20) [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Ubezpieczenie bezpośrednie na życie – Umowy ubezpieczenia na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) zwane „unit-linked” – Dyrektywa 2002/83/WE – Artykuł 36 – Dyrektywa 2002/92/WE – Artykuł 12 ust. 3 – Obowiązek udzielenia informacji przed zawarciem umowy – Informacje dotyczące rodzaju podstawowych aktywów dla ubezpieczeń „unit-linked” – Zakres stosowania – Zakres – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 7 – Nieuczciwe praktyki handlowe – Zaniechanie wprowadzające w błąd]

2

2022/C 165/03

Sprawa C-160/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam – Niderlandy) – Stichting Rookpreventie Jeugd i in./Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/40/UE – Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych – Wyroby nieodpowiadające maksymalnemu poziomowi wydzielanych substancji – Zakaz wprowadzania do obrotu – Metoda pomiaru – Papierosy z filtrem mające otworki wentylacyjne – Pomiar wydzielanych substancji na podstawie norm ISO – Normy nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – Zgodność z wymogami publikacji przewidzianymi w art. 297 ust. 1 TFUE w związku z zasadą pewności prawa – Zgodność z zasadą przejrzystości]

3

2022/C 165/04	Sprawa C-175/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „SS” SIA/Valsts ieņēmumu dienests [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 – Zakres stosowania – Artykuł 4 – Pojęcie „przetwarzania” – Artykuł 5 – Zasady dotyczące przetwarzania – Ograniczenie celu – Minimalizacja danych – Artykuł 6 – Zgodność przetwarzania z prawem – Przetwarzanie konieczne do realizacji powierzonego administratorowi danych zadania wykonywanego w interesie publicznym – Przetwarzanie konieczne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych – Artykuł 23 – Ograniczenia – Przetwarzanie danych do celów podatkowych – Żądanie udzielenia informacji dotyczących publikowanych w Internecie ogłoszeń o sprzedaży pojazdów – Proporcjonalność]	5
2022/C 165/05	Sprawa C-226/20 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. – Eurofer, Association Européenne de l’Acier, AISBL/Komisja Europejska, HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade [Odwołanie – Dumping – Przywóz wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji, Serbii i Ukrainy – Zakończenie postępowania dotyczącego przywozu z Serbii – Ustalenie istnienia szkody – Kumulatywna ocena skutków przywozu z więcej niż jednego państwa trzeciego – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 3 ust. 4 – Zakończenie postępowania bez zastosowania środków – Artykuł 9 ust. 2 – „Nieznacznym” charakter przywozu – Próg de minimis – Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji Europejskiej]	6
2022/C 165/06	Sprawa C-257/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „Viva Telecom Bulgaria” EOOD/Direktor na Direktia „Obzhaltvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek pobierany u źródła od fikcyjnych odsetek związanych z nieoprocentowaną pożyczką udzieloną będącej rezydentem spółce zależnej przez niebędącą rezydentem spółkę dominującą – Dyrektywa 2003/49/WE – Płatność odsetek pomiędzy powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich – Artykuł 1 ust. 1 – Zwolnienie z opodatkowania u źródła – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) – Wyłączenie niektórych płatności – Dyrektywa 2011/96/UE – Podatek dochodowy od osób prawnych – Artykuł 1 ust. 1 lit. b) – Wypłata zysków przez będącą rezydentem spółkę zależną na rzecz niebędącej rezydentem spółki dominującej – Artykuł 5 – Zwolnienie z opodatkowania u źródła – Dyrektywa 2008/7/WE – Gromadzenie kapitału – Artykuł 3 – Wkłady kapitałowe – Artykuł 5 ust. 1 lit. a) – Zwolnienie z podatków pośrednich – Artykuły 63 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Opodatkowanie kwoty brutto fikcyjnych odsetek – Procedura odzyskania w celu odliczenia kosztów związanych z udzieleniem pożyczki i ewentualnego zwrotu – Odmienne traktowanie – Względy uzasadniające – Zrównoważony rozdział władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi – Skuteczność poboru podatku – Zwalczanie unikania opodatkowania]	6
2022/C 165/07	Sprawa C-262/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – VB/Glavna direktia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 8 – Artykuł 12 lit. a) – Artykuły 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obniżenie zwykłego wymiaru czasu pracy w porze nocnej w stosunku do zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej – Pracownicy sektora publicznego i pracownicy sektora prywatnego – Równość traktowania]	7
2022/C 165/08	Sprawa C-283/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail francophone de Bruxelles – Belgia) – CO i in./MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Misja Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (Eulex Kosowo) – Wspólne działanie 2008/124/WPZiB – Artykuł 8 ust. 3 i 5, art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 3. – Status pracodawcy personelu misji – Artykuł 16 ust. 5 – Skutek subrogacyjny]	8
2022/C 165/09	Sprawa C-290/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa – Łotwa) – „Latvijas Gāze” AS [Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny gazu ziemnego – Dyrektywa 2009/73/WE – Artykuł 2 pkt 3 – Pojęcie „przesyłu” – Artykuł 23 – Uprawnienia do podejmowania decyzji w odniesieniu do przyłączania instalacji magazynowych, instalacji regazyfikacji gazu ziemnego oraz odbiorców przemysłowych do systemu przesyłowego – Artykuł 32 ust. 1 – Dostęp podmiotów trzecich do sieci – Możliwość bezpośredniego przyłączenia odbiorców końcowych do systemu przesyłowego gazu ziemnego]	9

2022/C 165/10	Sprawa C-300/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bund Naturschutz in Bayern e.V./Landkreis Rosenheim [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2001/42/WE – Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko naturalne – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „planów i programów” – Artykuł 3 ust. 2 lit. a) – Akty przygotowane dla niektórych sektorów określające ramy ewentualnego udzielenia w przyszłości zezwolenia na realizację przedsięwzięć wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 2011/92/UE – Artykuł 3 ust. 4 – Akty określające ramy ewentualnego udzielenia w przyszłości zezwolenia na realizację przedsięwzięć – Rozporządzenie w sprawie ochrony krajobrazu przyjęte przez organ lokalny]	10
2022/C 165/11	Sprawa C-364/20 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. – Ernests Bernis, Oļēgs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA/ Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Europejski Bank Centralny [Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Artykuł 18 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Stwierdzenie przez Europejski Bank Centralny (EBC) sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) w sprawie nieprzyjęcia postanowienia o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Brak interesu publicznego – Likwidacja zgodna z prawem krajowym – Akcjonariusze – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]	11
2022/C 165/12	Sprawa C-389/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigo – Hiszpania) – CJ/Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) [Odesłanie prejudycjalne – Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Dyrektywa 79/7/EWG – Artykuł 4 ust. 1 – Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć – Pracownicy domowi – Ochrona przed bezrobociem – Wykluczenie – Szczególnie niekorzystna sytuacja pracowników płci żeńskiej – Uzasadnione cele polityki społecznej – Proporcjonalność]	11
2022/C 165/13	Sprawa C-451/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Airhelp Limited/Austrian Airlines AG [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 3 ust. 1 – Zakres stosowania – Lot łączony z państwa trzeciego do miejsca docelowego w państwie trzecim – Jedna rezerwacja u wspólnotowego przewoźnika lotniczego – Przesiadka na terytorium państwa członkowskiego – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) i art. 7 – Opóźniony lot alternatywny – Uwzględnienie rzeczywistego czasu przylotu dla celów odszkodowania]	12
2022/C 165/14	Sprawa C-452/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – PJ/Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio dei monopoli per la Toscana, Ministero dell’Economia e delle Finanze [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2014/40/UE – Artykuł 23 ust. 3 – Ramowa konwencja antytytoniowa Światowej Organizacji Zdrowia – Zakaz sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim – System sankcji – Skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje – Obowiązek sprawdzenia przez sprzedawców wyrobów tytoniowych wieku nabywcy przy sprzedaży tych wyrobów – Grzywna – Prowadzenie punktu sprzedaży wyrobów tytoniowych – Zawieszenie zezwolenia na prowadzenie działalności na okres 15 dni – Zasada proporcjonalności – Zasada ostrożności]	13
2022/C 165/15	Sprawa C-463/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Belgia) – Namur-Est Environnement ASBL/Région wallonne [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych – Związek między procedurą oceny i udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2011/92/UE, a krajową procedurą skutkującą przyznaniem odstępstwa od środków ochrony gatunków przewidzianych w dyrektywie 92/43/EWG – Pojęcie „zezwolenia na inwestycję” – Złożony proces podejmowania decyzji – Obowiązek oceny – Zakres przedmiotowy – Etap postępowania, na którym należy zapewnić udział społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji]	13

2022/C 165/16	Sprawa C-483/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – XXXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Niedopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał status uchodźcy w innym państwie członkowskim, podczas gdy małoletnie dziecko tego obywatela, objęte ochroną uzupełniającą, przebywa w pierwszym państwie członkowskim – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 – Prawo do poszanowania życia rodzinnego – Artykuł 24 – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka – Brak naruszenia art. 7 i 24 karty praw podstawowych z powodu niedopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 23 ust. 2 – Spoczywający na państwach członkowskich obowiązek zapewnienia utrzymania jedności rodziny beneficjentów ochrony międzynarodowej]	14
2022/C 165/17	Sprawa C-532/20: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Alstom Transport SA/Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 92/13/EWG – Procedury udzielania zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji – Artykuł 1 ust. 1 i 3 – Dostęp do postępowań odwoławczych – Artykuł 2c – Terminy na wniesienie odwołania – Obliczanie – Odwołanie od decyzji o dopuszczeniu oferenta]	15
2022/C 165/18	Sprawa C-536/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – „Tiketa” UAB/M.Š. [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/83/UE – Umowy zawierane z konsumentami – Pojęcie „przedsiębiorcy” – Wymóg informacyjny dotyczący umów zawieranych na odległość – Wymóg udzielenia niezbędnych informacji w prostym i zrozumiałym języku oraz na trwałym nośniku] . . .	16
2022/C 165/19	Sprawa C-563/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – ORLEN KolTrans sp. z o.o./Prezes Urzędu Transportu Kolejowego [Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Dyrektywa 2001/14/WE – Artykuł 4 – Ustalanie opłat za infrastrukturę decyzją zarządcy – Artykuł 30 ust. 2 – Przysługujące przedsiębiorstwom kolejowym prawo do wniesienia odwołania w trybie administracyjnym – Artykuł 30 ust. 6 – Kontrola sądowa decyzji organu kontrolnego] . . .	17
2022/C 165/20	Sprawa C-582/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SC Cridar Cons SRL/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 i 168 – Prawo do odliczenia – Odmowa – Oszustwo podatkowe – Przeprowadzanie dowodów – Zawieszenie postępowania w przedmiocie odwołania w trybie administracyjnym od decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego odmawiającej prawa do odliczenia do czasu zakończenia postępowania karnego – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada neutralności podatkowej – Prawo do dobrej administracji – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	18
2022/C 165/21	Sprawa C-590/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri i in./UK i in. [Odesłanie prejudycjalne – Koordynacja przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących zawodu lekarza – Dyrektywy 75/363/EWG i 82/76/EWG – Szkolenie specjalizacyjne lekarzy – Odpowiednie wynagrodzenie – Zastosowanie dyrektywy 82/76/EWG do szkoleń rozpoczętych przed datą jej wejścia w życie i kontynuowanych po dacie upływu terminu transpozycji]	19
2022/C 165/22	Sprawa C-605/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Zastosowanie ratione temporis – Świadczenia podlegające opodatkowaniu VAT – Odpłatne świadczenie usług – Kryteria – Stosunki wewnątrz grupy – Świadczenie polegające na naprawie lub wymianie części turbin wiatrowych w ramach gwarancji oraz na sporządzaniu sprawozdań dotyczących niezgodności – Noty obciążeniowe wystawione przez usługodawcę bez wzmianki dotyczącej VAT – Odliczenie przez usługodawcę VAT obciążającego towary i usługi, które zostały mu zafakturowane przez jego podwykonawców z tytułu tych samych świadczeń]	19

2022/C 165/23	Sprawy połączone C-52/21 i 53/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL/État belge (C-52/21), Pharma Santé – Réseau Solidaris SCRL/État belge (C-53/21) [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Artykuł 56 TFUE – Ograniczenia – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Obowiązek sporządzania i przekazywania organom podatkowym przez usługoborców dokumentów potwierdzających dotyczących kwot wskazanych na fakturach wystawionych przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim – Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usług świadczonych w obrębie tylko jednego państwa – Względy uzasadniające – Skuteczność kontroli podatkowych – Proporcjonalność]	20
2022/C 165/24	Sprawa C-430/21: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova – Rumunia) – Postępowanie zainicjowane przez RS [Odesłanie prejudycjalne – Państwo prawne – Niezależność sądownictwa – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Pierwszeństwo prawa Unii – Brak uprawnienia sądu krajowego do badania zgodności przepisu prawa krajowego, uznanego za zgodny z konstytucją przez sąd konstytucyjny danego państwa członkowskiego, z przepisami prawa Unii – Postępowanie dyscyplinarne]	21
2022/C 165/25	Sprawy połączone C-562/21 PPU i C-563/21 PPU: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko X (C-562/21 PPU), Y (C-563/21 PPU) [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 akapit drugi – Prawo podstawowe do rzetelnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym uprzednio na mocy ustawy – Systemowe lub ogólne nieprawidłowości – Dwuetapowe badanie – Kryteria stosowania – Wymóg zbadania przez wykonujący nakaz organ sądowy, w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, w wypadku przekazania byłaby narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do rzetelnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym uprzednio na mocy ustawy]	21
2022/C 165/26	Sprawa C-437/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Parma – Włochy) – postępowanie karne przeciwko ZI, TQ [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Gry hazardowe – Koncesje na działalność w zakresie przyjmowania zakładów wzajemnych – Przedłużenie już udzielonych koncesji – Uregulowanie statusu centrów transmisji danych (CTD) prowadzących tę działalność bez koncesji i zezwolenia policji – Ograniczony okres – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]	22
2022/C 165/27	Sprawa C-550/21: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Leonardo SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale del Lazio [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]	23
2022/C 165/28	Sprawa C-63/22: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – TV/Land Hessen [Ochrona danych osobowych – Udzielanie informacji (biuro informacji gospodarczej) – Ocena zdolności kredytowej („scoring”) osób fizycznych na podstawie niesprawdzonych informacji dostarczonych przez wierzycieli – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych i odpowiedzialność łączna za to przetwarzanie]	23
2022/C 165/29	Sprawa C-322/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2021 r. w sprawie T-719/20, Macías Chávez i in./Hiszpania i Parlament, wniesione w dniu 24 maja 2021 r. przez Roberta Alejandra Macías Cháveza, José Marię Castilleja Oriola, Fernanda Presencię	24
2022/C 165/30	Sprawa C-557/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-362/20 Acciona/EUIPO – Agencja Negociadora PB (REACCIONA), wniesione w dniu 10 września 2021 r. przez Acciona, S.A.	24

2022/C 165/31	Sprawa C-710/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 25 listopada 2021 r. – IEF Service GmbH/HB	24
2022/C 165/32	Sprawa C-817/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de apel București (Rumunia) w dniu 21 grudnia 2021 r. – R.I./Inspekția Judiciară, N.L.	25
2022/C 165/33	Sprawa C-827/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 30 grudnia 2021 r. – Banca A/A.N.A.F., Președintele A.N.A.F.	26
2022/C 165/34	Sprawa C-15/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 stycznia 2022 r. – RF/Finanzamt G	26
2022/C 165/35	Sprawa C-23/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 10 stycznia 2022 r. – Caxamar – Comércio e Indústria de Bacalhau SA/Autoridade Tributária e Aduaneira	27
2022/C 165/36	Sprawa C-51/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 25 stycznia 2022 r. – PannonHitel Pénzügyi Zrt./Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)	28
2022/C 165/37	Sprawa C-62/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 1 lutego 2022 r. – IA/DER Touristik Deutschland GmbH	28
2022/C 165/38	Sprawa C-70/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 lutego 2022 r. – Viagogo AG/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato	29
2022/C 165/39	Sprawa C-73/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie T-726/20 Grupa Azoty i in./Komisja, wniesione w dniu 3 lutego 2022 r. przez Grupę Azoty S.A., Azomureș SA i Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis	29
2022/C 165/40	Sprawa C-77/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie T-741/20, Advansa Manufacturing i in./Komisja, wniesione w dniu 4 lutego 2022 r. przez Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosofi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton, Trevira GmbH	31
2022/C 165/41	Sprawa C-86/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 9 lutego 2022 r. – Papier Mettler Italia S.r.l./Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico	32
2022/C 165/42	Sprawa C-97/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Essen (Niemcy) w dniu 10 lutego 2022 r. – DC/HJ	33
Sąd		
2022/C 165/43	Sprawa T-434/21: Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2022 r. – TO/EEA [Służba publiczna – Wykonanie wyroku Sądu – Decyzja niezaskarżona w terminie – Powaga rzeczy osądzonej – Warunkowe zobowiązanie podjęte przez OUZU w kontekście postępowania polubownego prowadzonego poza Sądem – Propozycja ugody nieprzyjęta przez stronę skarżącą – Brak aktu niekorzystnego – Niedopuszczalność]	34
2022/C 165/44	Sprawa T-71/22: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2022 r. – BNP Paribas/SRB	34
2022/C 165/45	Sprawa T-86/22: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Associazione „Terra Mia Amici No Tap”/BEI	36
2022/C 165/46	Sprawa T-87/22: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2022 r. – Hahn Rechtsanwälte/Komisja	38
2022/C 165/47	Sprawa T-101/22: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2022 r. – OG i in./Komisja	39

2022/C 165/48	Sprawa T-102/22: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2022 r. – Transgourmet Ibérica/EUIPO – Aldi (Gourmet)	40
2022/C 165/49	Sprawa T-106/22: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2022 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI)	41
2022/C 165/50	Sprawa T-107/22: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2022 r. – Adega Ponte da Boga/EUIPO – Viñedos y Bodegas Dominio de Tares (P3 DOMINIO DE TARES)	42
2022/C 165/51	Sprawa T-113/22: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2022 r. – OK/ESDZ	42

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 165/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 158 z 11.4.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 148 z 4.4.2022

Dz.U. C 138 z 28.3.2022

Dz.U. C 128 z 21.3.2022

Dz.U. C 119 z 14.3.2022

Dz.U. C 109 z 7.3.2022

Dz.U. C 95 z 28.2.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie – Polska) – A/O (C-143/20), G.W., E.S./A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20)

(Sprawy połączone C-143/20 i C-213/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Ubezpieczenie bezpośrednio na życie – Umowy ubezpieczenia na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) zwane „unit-linked” – Dyrektywa 2002/83/WE – Artykuł 36 – Dyrektywa 2002/92/WE – Artykuł 12 ust. 3 – Obowiązek udzielenia informacji przed zawarciem umowy – Informacje dotyczące rodzaju podstawowych aktywów dla ubezpieczeń „unit-linked” – Zakres stosowania – Zakres – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 7 – Nieuczciwe praktyki handlowe – Zaniechanie wprowadzające w błąd]

(2022/C 165/02)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: A (C-143/20), G.W., E.S. (C-213/20)

Strony pozwane: O (C-143/20), A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie należy interpretować w ten sposób, że informacje, o których w nim mowa, należy przekazać konsumentowi, który jako ubezpieczony przystępuje do umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) zawartej między zakładem ubezpieczeń a ubezpieczającym przedsiębiorcą. Zakład ubezpieczeń ma obowiązek udzielenia tych informacji ubezpieczającemu przedsiębiorcy, który musi je przekazać owemu konsumentowi przed jego przystąpieniem do tej umowy, wraz z wszelkimi innymi uściśleniami, które okazałyby się konieczne, mając na uwadze jego wymagania i potrzeby zgodnie z tym przepisem w związku z art. 12 ust. 3 dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego.
- 2) Artykuł 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83 w związku z pkt A ppkt a)12 załącznika III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wskazania dotyczące rodzaju podstawowych aktywów, które należy przekazać konsumentowi przed jego przystąpieniem do umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), powinny obejmować wskazania dotyczące głównych cech charakterystycznych owych podstawowych aktywów. Wskazania te:

— powinny zawierać jasne, precyzyjne i zrozumiałe informacje dotyczące gospodarczego i prawnego charakteru tych podstawowych aktywów oraz związanego z nimi ryzyka strukturalnego oraz

- nie muszą koniecznie zawierać wyczerpujących informacji dotyczących charakteru i zakresu wszystkich rodzajów ryzyka związanego z inwestycjami w te podstawowe aktywa, ani tych samych informacji, które emitent instrumentów finansowych składających się na nie przekazał zakładowi ubezpieczeń na podstawie art. 19 ust. 3 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG.
- 3) Artykuł 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83 należy interpretować w ten sposób, że informacje, o których mowa w pkt A ppkt a)12 załącznika III do tej dyrektywy, nie muszą zostać koniecznie przekazane konsumentowi – który jako ubezpieczony przystępuje do umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) – w ramach wyodrębnionej procedury przedkontraktowej i że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym jest wystarczające, by informacje te zostały wskazane w tej umowie, o ile zostaną one przekazane konsumentowi przed jego przystąpieniem do umowy, we właściwym czasie, umożliwiającym mu dokonanie, przy pełnej znajomości okoliczności faktycznych, świadomego wyboru produktu ubezpieczeniowego, który najlepiej odpowiada jego potrzebom.
- 4) Artykuł 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83 należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on uznania, iż nieprawidłowe wykonanie obowiązku przekazania informacji, o których mowa w pkt A ppkt a)12 załącznika III do tej dyrektywy skutkuje nieważnością lub nieskutecznością umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) lub oświadczenia o przystąpieniu do niej, a tym samym, iż przyznaje konsumentowi, który przystąpił do tej umowy, prawo do zwrotu zapłaconych składek ubezpieczeniowych, o ile zasady proceduralne przewidziane w prawie krajowym dotyczące wykonywania prawa do powoływania się na ten obowiązek informacyjny nie mogą podważyć skuteczności tego prawa poprzez zniechęcenie konsumenta do skorzystania z niego.
- 5) Artykuł 7 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że zaniechaniem wprowadzającym w błąd w rozumieniu tego przepisu może być nieprzekazanie konsumentowi, który przystępuje do umowy grupowego ubezpieczenia na życie związanej z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), informacji, o których mowa w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83 w związku z pkt A ppkt a) 12 załącznika III do tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.
Dz.U. C 304 z 14.9.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam – Niderlandy) – Stichting Rookpreventie Jeugd i in./Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

(Sprawa C-160/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/40/UE – Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych – Wyroby nieodpowiadające maksymalnemu poziomowi wydzielanych substancji – Zakaz wprowadzania do obrotu – Metoda pomiaru – Papierosy z filtrem mające otworki wentylacyjne – Pomiar wydzielanych substancji na podstawie norm ISO – Normy nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – Zgodność z wymogami publikacji przewidzianymi w art. 297 ust. 1 TFUE w związku z zasadą pewności prawa – Zgodność z zasadą przejrzystości]

(2022/C 165/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Rookpreventie Jeugd, Stichting Inspire2live, Rode Kruis Ziekenhuis BV, Stichting ClaudicatioNet, Nederlandse Vereniging voor Kindergeneeskunde, Nederlandse Vereniging voor Verzekeringsgeneeskunde, Accare, Stichting Universitaire en Algemene Kinder- en Jeugdpsychiatrie Noord-Nederland, Vereniging Praktijkhoudende Huisartsen, Nederlandse Vereniging van Artsen voor Longziekten en Tuberculose, Nederlandse Federatie van Kankerpatiëntenorganisaties, Nederlandse Vereniging Arbeids- en Bedrijfsgeneeskunde, Nederlandse Vereniging voor Cardiologie, Koepel van Artsen Maatschappij en Gezondheid, Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde, College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

przy udziale: Vereniging Nederlandse Sigaretten- en Kerftabakfabrikanten (VSK),

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on, iż określony w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy maksymalny poziom wydzielanych substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w dymie papierosowym papierosów, które mają zostać wprowadzone do obrotu lub wyprodukowanych w państwach członkowskich, powinien być mierzony na podstawie metod pomiaru wynikających z norm ISO:4387, ISO:10315, ISO:8454 i ISO:8243, do których odnosi się wspomniany art. 4 ust. 1.
- 2) Analiza pytania pierwszego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/40 w świetle zasady przejrzystości, rozporządzenia Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, a także art. 297 ust. 1 TFUE w związku z zasadą pewności prawa.
- 3) Analiza pytania trzeciego lit. a) nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/40 w świetle art. 5 ust. 3 Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu.
- 4) Analiza pytania trzeciego lit. b) nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/40 w świetle art. 114 ust. 3 TFUE, Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu oraz art. 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 5) Przy założeniu, że na art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/40 nie można powoływać się wobec jednostek, metoda wykorzystywana w celu stosowania art. 3 ust. 1 tej dyrektywy powinna być odpowiednia w świetle zmian w wiedzy naukowej i technicznej lub norm uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym do pomiaru poziomu substancji uwalnianych podczas używania papierosów zgodnie z przeznaczeniem i wziąć za podstawę wysoki poziom ochrony zdrowia, zwłaszcza młodych ludzi, przy czym dokładność pomiarów uzyskanych za pomocą tej metody należy zweryfikować w określonych w art. 4 ust. 2 wspomnianej dyrektywy laboratoriach, które są zatwierdzone i monitorowane przez właściwe organy państw członkowskich.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – „SS” SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-175/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 – Zakres stosowania – Artykuł 4 – Pojęcie „przetwarzania” – Artykuł 5 – Zasady dotyczące przetwarzania – Ograniczenie celu – Minimalizacja danych – Artykuł 6 – Zgodność przetwarzania z prawem – Przetwarzanie konieczne do realizacji powierzonego administratorowi danych zadania wykonywanego w interesie publicznym – Przetwarzanie konieczne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych – Artykuł 23 – Ograniczenia – Przetwarzanie danych do celów podatkowych – Żądanie udzielenia informacji dotyczących publikowanych w Internecie ogłoszeń o sprzedaży pojazdów – Proporcjonalność]

(2022/C 165/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „SS” SIA

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że wymogom tego rozporządzenia, a w szczególności tym, o których mowa w jego art. 5 ust. 1, podlega zbieranie od podmiotu gospodarczego przez organ podatkowy państwa członkowskiego informacji zawierających znaczną ilość danych osobowych.
- 2) Przepisy rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy państwa członkowskiego nie może odstąpić od stosowania przepisów art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia, w sytuacji gdy takie prawo nie zostało mu przyznane na mocy aktu prawnego w rozumieniu art. 23 ust. 1 wskazanego rozporządzenia.
- 3) Przepisy rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie nałożeniu przez organ podatkowy państwa członkowskiego na podmiot świadczący usługi w zakresie publikacji ogłoszeń w Internecie obowiązku przekazywania temu organowi informacji dotyczących podatników, którzy opublikowali ogłoszenia w jednej z rubryk portalu internetowego prowadzonego przez ten podmiot, pod warunkiem że dane te są niezbędne w świetle konkretnych celów, do których są one zbierane, i że okres, w odniesieniu do którego owe dane są zbierane, nie przekracza czasu, jaki jest absolutnie niezbędny do osiągnięcia zamierzonego celu interesu ogólnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. – Eurofer, Association Européenne de l’Acier, AISBL/Komisja Europejska, HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade

(Sprawa C-226/20 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie – Dumping – Przywóz wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji, Serbii i Ukrainy – Zakończenie postępowania dotyczącego przywozu z Serbii – Ustalenie istnienia szkody – Kumulatywna ocena skutków przywozu z więcej niż jednego państwa trzeciego – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 3 ust. 4 – Zakończenie postępowania bez zastosowania środków – Artykuł 9 ust. 2 – „Nieznaczny” charakter przywozu – Próg de minimis – Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji Europejskiej]*

(2022/C 165/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Eurofer, Association Européenne de l’Acier, AISBL (przedstawiciele: J. Killick i G. Forwood, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo T. Maxian Rusche i A. Demeneix, następnie T. Maxian Rusche i G. Luengo, pełnomocnicy), HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (przedstawiciel: R. Luff, adwokat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Eurofer, Association européenne de l’acier, AISBL, pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 21.9.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „Viva Telecom Bulgaria” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhlavane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-257/20) ⁽¹⁾

[*Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek pobierany u źródła od fikcyjnych odsetek związanych z nieoprocentowaną pożyczką udzieloną będącej rezydentem spółce zależnej przez niebędącą rezydentem spółkę dominującą – Dyrektywa 2003/49/WE – Płatność odsetek pomiędzy powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich – Artykuł 1 ust. 1 – Zwolnienie z opodatkowania u źródła – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) – Wylączenie niektórych płatności – Dyrektywa 2011/96/UE – Podatek dochodowy od osób prawnych – Artykuł 1 ust. 1 lit. b) – Wypłata zysków przez będącą rezydentem spółkę zależną na rzecz niebędącej rezydentem spółki dominującej – Artykuł 5 – Zwolnienie z opodatkowania u źródła – Dyrektywa 2008/7/WE – Gromadzenie kapitału – Artykuł 3 – Wkłady kapitałowe – Artykuł 5 ust. 1 lit. a) – Zwolnienie z podatków pośrednich – Artykuły 63 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Opodatkowanie kwoty brutto fikcyjnych odsetek – Procedura odzyskania w celu odliczenia kosztów związanych z udzieleniem pożyczki i ewentualnego zwrotu – Odmiennie traktowanie – Względy uzasadniające – Zrównoważony rozdział władztwa podatkowego pomiędzy państwami członkowskimi – Skuteczność poboru podatku – Zwalczanie unikania opodatkowania]*

(2022/C 165/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Viva Telecom Bulgaria” EOOD

Druga strona postępowania: Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

przy udziale: Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich w związku z art. 4 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, art. 5 dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2015/121 z dnia 27 stycznia 2015 r., oraz art. 3 i 5 dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które przewiduje opodatkowanie w formie poboru podatku u źródła fikcyjnych odsetek, jakie spółka zależna będąca rezydentem, która skorzystała z nieoprocentowanej pożyczki udzielonej przez spółkę dominującą niebędącą rezydentem, byłaby zobowiązana zapłacić na rzecz owej spółki dominującej na warunkach rynkowych.
- 2) Artykuł 63 TFUE w świetle zasady proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które przewiduje opodatkowanie w formie poboru podatku u źródła fikcyjnych odsetek, jakie spółka zależna będąca rezydentem, która skorzystała z nieoprocentowanej pożyczki udzielonej przez jej spółkę dominującą niebędącą rezydentem, byłaby zobowiązana zapłacić tej ostatniej spółce na warunkach rynkowych, jeżeli owo opodatkowanie u źródła ma zastosowanie do kwoty brutto tych odsetek bez możliwości odliczenia na tym etapie kosztów związanych z tą pożyczką, a w celu ponownego obliczenia wspomnianego podatku pobranego u źródła i ewentualnego zwrotu konieczne jest późniejsze złożenie wniosku w tym zakresie, o ile z jednej strony, długość procedury przewidzianej w tym celu przez to uregulowanie nie jest nadmierna, a z drugiej strony, należą się odsetki od zwracanych kwot.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit – Bułgaria) – VB/Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”

(Sprawa C-262/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 8 – Artykuł 12 lit. a) – Artykuły 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obniżenie zwykłego wymiaru czasu pracy w porze nocnej w stosunku do zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej – Pracownicy sektora publicznego i pracownicy sektora prywatnego – Równość traktowania]

(2022/C 165/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VB

Strona pozwana: Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”

Sentencja

- 1) Artykuł 8 i art. 12 lit. a) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że nie nakładają one obowiązku przyjęcia uregulowania krajowego przewidującego, że zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej pracowników sektora publicznego, takich jak policjanci i strażacy, jest krótszy od przewidzianego dla nich zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej. Pracownicy tacy powinni w każdym razie korzystać z innych środków ochronnych w zakresie wymiaru czasu pracy, wynagrodzenia, dodatków lub podobnych korzyści, pozwalających zrekompensować szczególną uciążliwość wynikającą z wykonywanej przez nich pracy w porze nocnej.
- 2) Artykuły 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej, ustalony w ustawodawstwie państwa członkowskiego dla pracowników sektora prywatnego na siedem godzin, nie miał zastosowania do pracowników sektora publicznego, w tym policjantów i strażaków, jeżeli takie odmienne traktowanie opiera się na obiektywnym i racjonalnym kryterium, to jest pozostaje w związku z prawnie dopuszczalnym celem, do którego osiągnięcia zmierza to ustawodawstwo, oraz jest proporcjonalne do tego celu.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail francophone de Bruxelles – Belgia) – CO i in./MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

(Sprawa C-283/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Misja Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (Eulex Kosovo) – Wspólne działanie 2008/124/WPZiB – Artykuł 8 ust. 3 i 5, art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 3. – Status pracodawcy personelu misji – Artykuł 16 ust. 5 – Skutek subrogacyjny]

(2022/C 165/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CO i in.

Strona pozwana: MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

Sentencja

Artykuł 16 ust. 5 wspólnego działania Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, Eulex Kosovo, zmienionego decyzją Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że od dnia 15 czerwca 2014 r. określa on misję w zakresie praworządności w Kosowie, zwaną „Eulex Kosovo”, o której mowa w art. 1 tego wspólnego działania, jako odpowiedzialną, a w związku z tym jako stronę pozwaną w każdym postępowaniu dotyczącym skutków wykonania powierzonej jej misji i to niezależnie od tego, czy okoliczności faktyczne leżące u podstaw takiego postępowania miały miejsce przed dniem 12 czerwca 2014 r., czyli dniem wejścia w życie decyzji 2014/349.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa – Łotwa) – „Latvijas Gāze” AS

(Sprawa C-290/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rynek wewnętrzny gazu ziemnego – Dyrektywa 2009/73/WE – Artykuł 2 pkt 3 – Pojęcie „przesyłu” – Artykuł 23 – Uprawnienia do podejmowania decyzji w odniesieniu do przyłączania instalacji magazynowych, instalacji regazyfikacji gazu ziemnego oraz odbiorców przemysłowych do systemu przesyłowego – Artykuł 32 ust. 1 – Dostęp podmiotów trzecich do sieci – Możliwość bezpośredniego przyłączenia odbiorców końcowych do systemu przesyłowego gazu ziemnego]

(2022/C 165/09)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąc: „Latvijas Gāze” AS

przy udziale: Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

Sentencja

- 1) Artykuł 23 i art. 32 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE należy interpretować w ten sposób, że z przepisów tych nie wynika, iż państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy, zgodnie z którymi, po pierwsze, każdy odbiorca końcowy może wybrać rodzaj systemu, do którego się przyłączy – albo system przesyłowy, albo system dystrybucyjny – a po drugie, operator systemu jest zobowiązany umożliwić temu odbiorcy przyłączenie się do rzeczzonego systemu.
- 2) Artykuł 23 dyrektywy 2009/73 należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie nie są zobowiązane do przyjęcia przepisów, zgodnie z którymi przyłączenie do systemu przesyłowego gazu ziemnego jest dozwolone jedynie w odniesieniu do odbiorcy przemysłowego.
- 3) Artykuł 2 pkt 3 i art. 23 dyrektywy 2009/73 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, zgodnie z którym przesyłanie gazu ziemnego obejmuje przesyłanie gazu ziemnego bezpośrednio do sieci dostawy gazu naturalnego na rzecz odbiorcy końcowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bund Naturschutz in Bayern e.V./Landkreis Rosenheim

(Sprawa C-300/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2001/42/WE – Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko naturalne – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „planów i programów” – Artykuł 3 ust. 2 lit. a) – Akty przygotowane dla niektórych sektorów określające ramy ewentualnego udzielenia w przyszłości zezwolenia na realizację przedsięwzięć wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 2011/92/UE – Artykuł 3 ust. 4 – Akty określające ramy ewentualnego udzielenia w przyszłości zezwolenia na realizację przedsięwzięć – Rozporządzenie w sprawie ochrony krajobrazu przyjęte przez organ lokalny]

(2022/C 165/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bund Naturschutz in Bayern e.V.

Druga strona postępowania: Landkreis Rosenheim

przy udziale: Landesanwaltschaft Bayern, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje on swoim zakresem stosowania przepisów krajowych, które mają na celu ochronę przyrody i krajobrazu i ustanawiają w tym celu ogólne zakazy i obowiązki uzyskania zezwolenia, przy czym nie przewidują wystarczająco szczegółowych norm dotyczących treści, przygotowania i realizacji przedsięwzięć wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko.
- 2) Artykuł 3 ust. 4 dyrektywy 2001/42 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje on swoim zakresem stosowania przepisów krajowych, które mają na celu ochronę przyrody i krajobrazu i ustanawiają w tym celu ogólne zakazy i obowiązki uzyskania zezwolenia, przy czym nie przewidują wystarczająco szczegółowych norm dotyczących treści, przygotowania i realizacji przedsięwzięć wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 2011/92.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 14.9.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. – Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA/ Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-364/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Artykuł 18 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Stwierdzenie przez Europejski Bank Centralny (EBC) sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) w sprawie nieprzyjęcia postanowienia o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Brak interesu publicznego – Likwidacja zgodna z prawem krajowym – Akcjonariusze – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]

(2022/C 165/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: początkowo H. Ehlers, A. Valavanidou i E. Muratori, następnie H. Ehlers i M.E. Muratori, pełnomocnicy, wspierani przez B. Heenana, solicitor, J. Rivasa Andrésa i A. Manzanque Valverde, abogados), Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: E. Koupepidou i G. Marafioti, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Ernests Bernis i Oļegs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.
- 3) Europejski Bank Centralny pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Vigo – Hiszpania) – CJ/Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-389/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Dyrektywa 79/7/EWG – Artykuł 4 ust. 1 – Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć – Pracownicy domowi – Ochrona przed bezrobociem – Wykluczenie – Szczególnie niekorzystna sytuacja pracowników płci żeńskiej – Uzasadnione cele polityki społecznej – Proporcjonalność]

(2022/C 165/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Vigo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CJ

Druga strona postępowania: Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wyklucza świadczenia z tytułu bezrobocia ze świadczeń z zabezpieczenia społecznego przyznawanych pracownikom domowym w ramach ustawowego systemu zabezpieczenia społecznego, jeżeli przepis ten stawia w szczególnie niekorzystnym położeniu pracowników płci żeńskiej w porównaniu z pracownikami płci męskiej i nie jest on uzasadniony obiektywnymi czynnikami niezwiązanymi z dyskryminacją ze względu na płeć.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Airhelp Limited/Austrian Airlines AG

(Sprawa C-451/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 3 ust. 1 – Zakres stosowania – Lot łączony z państwa trzeciego do miejsca docelowego w państwie trzecim – Jedna rezerwacja u wspólnotowego przewoźnika lotniczego – Przesiadka na terytorium państwa członkowskiego – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) i art. 7 – Opóźniony lot alternatywny – Uwzględnienie rzeczywistego czasu przylotu dla celów odszkodowania]

(2022/C 165/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Airhelp Limited

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że rozporządzenie to nie ma zastosowania do lotu łączonego objętego jedną rezerwacją, składającego się z dwóch odcinków lotu, które miały być obsługiwane przez wspólnotowego przewoźnika lotniczego, jeżeli zarówno lotnisko odlotu pierwszego odcinka lotu, jak również lotnisko przylotu drugiego odcinka lotu są położone w kraju trzecim, a jedynie lotnisko przesiadki jest położone na terytorium państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – PJ/Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio dei monopoli per la Toscana, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-452/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2014/40/UE – Artykuł 23 ust. 3 – Ramowa konwencja antytytoniowa Światowej Organizacji Zdrowia – Zakaz sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim – System sankcji – Skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje – Obowiązek sprawdzenia przez sprzedawców wyrobów tytoniowych wieku nabywcy przy sprzedaży tych wyrobów – Grzywna – Prowadzenie punktu sprzedaży wyrobów tytoniowych – Zawieszenie zezwolenia na prowadzenie działalności na okres 15 dni – Zasada proporcjonalności – Zasada ostrożności]

(2022/C 165/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PJ

Strona pozwana: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio dei monopoli per la Toscana, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Sentencja

Zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, które w przypadku pierwszego naruszenia zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych nieletnim przewiduje oprócz nałożenia grzywny administracyjnej zawieszenie na okres 15 dni zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie sprzedaży takich wyrobów przez podmiot gospodarczy, który naruszył ten zakaz, o ile takie uregulowanie nie wykracza poza granice tego, co jest odpowiednie i konieczne dla osiągnięcia celu ochrony zdrowia ludzkiego, a w szczególności ograniczenia palenia wśród młodych ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Belgia) – Namur-Est Environnement ASBL/Région wallonne

(Sprawa C-463/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych – Związek między procedurą oceny i udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2011/92/UE, a krajową procedurą skutkującą przyznaniem odstępstwa od środków ochrony gatunków przewidzianych w dyrektywie 92/43/EWG – Pojęcie „zezwolenia na inwestycję” – Złożony proces podejmowania decyzji – Obowiązek oceny – Zakres przedmiotowy – Etap postępowania, na którym należy zapewnić udział społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji]

(2022/C 165/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d’État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Namur-Est Environnement ASBL

Strona przeciwna: Région wallonne

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że decyzja wydana na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory i zezwalająca wykonawcy na odstępnie od przyjęcia środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu zrealizowania przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, jest elementem procesu udzielania zezwolenia na realizację tego przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy, w sytuacji gdy z jednej strony realizacja rzeczzonego przedsięwzięcia nie może mieć miejsca bez uzyskania tej decyzji przez wykonawcę, a z drugiej strony organ właściwy do udzielenia zezwolenia na takie przedsięwzięcie zachowuje możliwość przeprowadzenia bardziej rygorystycznej oceny jego oddziaływania na środowisko niż ocena przedstawiona w owej decyzji.
- 2) Dyrektywę 2011/92, z uwzględnieniem w szczególności jej art. 6 i 8, należy interpretować w ten sposób, że wydanie wstępnej decyzji zezwalającej wykonawcy na odstępstwo od środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu realizacji przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy nie musi być poprzedzone udziałem społeczeństwa, pod warunkiem że ów udział zostanie zapewniony w skuteczny sposób przed przyjęciem decyzji, którą ma podjąć organ właściwy do udzielenia ewentualnego zezwolenia na to przedsięwzięcie.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – XXXX/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

(Sprawa C-483/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Niedopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego, który uzyskał status uchodźcy w innym państwie członkowskim, podczas gdy małoletnie dziecko tego obywatela, objęte ochroną uzupełniającą, przebywa w pierwszym państwie członkowskim – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 – Prawo do poszanowania życia rodzinnego – Artykuł 24 – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka – Brak naruszenia art. 7 i 24 karty praw podstawowych z powodu niedopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 23 ust. 2 – Spoczywający na państwach członkowskich obowiązek zapewnienia utrzymania jedności rodziny beneficjentów ochrony międzynarodowej]

(2022/C 165/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Strona pozwana: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 7 i art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie skorzystało z przewidzianej w tym przepisie możliwości odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z tego powodu, że wnioskodawcy przyznano już status uchodźcy w innym państwie członkowskim, jeżeli wnioskodawca ten jest ojcem małoletniego dziecka pozbawionego opieki, które zostało objęte ochroną uzupełniającą w pierwszym państwie członkowskim, z zastrzeżeniem jednak zastosowania art. 23 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Alstom Transport SA/Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București

(Sprawa C-532/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 92/13/EWG – Procedury udzielania zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji – Artykuł 1 ust. 1 i 3 – Dostęp do postępowań odwoławczych – Artykuł 2c – Terminy na wniesienie odwołania – Obliczanie – Odwołanie od decyzji o dopuszczeniu oferenta]

(2022/C 165/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Alstom Transport SA

Druga strona postępowania: Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG – Sucursala București, Swietelsky AG Linz – Sucursala București

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 akapit czwarty, art. 1 ust. 3 i art. 2c dyrektywy 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że termin, w którym wyłoniony w postępowaniu o udzielenie zamówienia oferent może odwołać się od decyzji podmiotu zamawiającego uznającej za dopuszczalną, w ramach decyzji o udzieleniu tego zamówienia, ofertę złożoną przez innego oferenta, która ostatecznie nie została wybrana, może zostać obliczony w odniesieniu do dnia, w którym ów zwycięski oferent otrzymał tę decyzję o udzieleniu zamówienia, nawet jeśli w tym dniu ten drugi oferent nie zaskarżył lub nie zdążył jeszcze zaskarżyć owej decyzji. Jeżeli natomiast w chwili doręczenia lub publikacji rzeczony decyzji do wiadomości tego zwycięskiego oferenta nie podano, zgodnie ze wskazanym art. 2c, zwięzłego przedstawienia istotnych powodów tej decyzji, takich jak informacje dotyczące zasad oceny owej oferty, termin ten powinien zostać obliczony w odniesieniu do dnia, w którym tego rodzaju uzasadnienie zostało przekazane zwycięskiemu oferentowi.

(¹) Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – „Tiketa” UAB/M.Š.

(Sprawa C-536/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/83/UE – Umowy zawierane z konsumentami – Pojęcie „przedsiębiorcy” – Wymóg informacyjny dotyczący umów zawieranych na odległość – Wymóg udzielenia niezbędnych informacji w prostym i zrozumiałym języku oraz na trwałym nośniku]

(2022/C 165/18)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: „Tiketa” UAB

Druga strona postępowania kasacyjnego: M.Š.

przy udziale: „Baltic Music” VŠĮ

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że „przedsiębiorcą” w rozumieniu tego przepisu jest nie tylko osoba fizyczna lub prawna działająca w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu w związku z umowami objętymi zakresem tej dyrektywy, lecz również osoba fizyczna lub prawna działająca w charakterze pośrednika, w imieniu lub na rzecz tego przedsiębiorcy, przy czym zarówno owego pośrednika, jak i głównego przedsiębiorcę można uznać za „przedsiębiorców” w rozumieniu tego przepisu bez konieczności stwierdzenia w tym celu występowania podwójnego świadczenia usług.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 i 5 oraz art. 8 ust. 1 i 7 dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, by przed zawarciem umowy konsumentowi udzielono informacji, o których mowa w tym art. 6 ust. 1, wyłącznie w zamieszczonym na stronie internetowej pośrednika regulaminie świadczenia usług zatwierdzonym przez tego konsumenta w sposób aktywny poprzez zaznaczenie odpowiedniego pola, pod warunkiem że owe informacje zostaną podane do wiadomości konsumenta w sposób jasny i zrozumiały. Jednakże udzielenie informacji w takim trybie nie może zastąpić przekazania konsumentowi potwierdzenia zawarcia umowy na trwałym nośniku w rozumieniu art. 8 ust. 7 tej dyrektywy, przy czym okoliczność ta nie stoi na przeszkodzie temu, by owe informacje stanowiły integralną część umowy zawieranej na odległość lub umowy zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – ORLEN KolTrans sp. z o.o./Prezes Urzędu Transportu Kolejowego

(Sprawa C-563/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Dyrektywa 2001/14/WE – Artykuł 4 – Ustalanie opłat za infrastrukturę decyzją zarządcy – Artykuł 30 ust. 2 – Przysługujące przedsiębiorstwom kolejowym prawo do wniesienia odwołania w trybie administracyjnym – Artykuł 30 ust. 6 – Kontrola sądowa decyzji organu kontrolnego]

(2022/C 165/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ORLEN KolTrans sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Transportu Kolejowego

Sentencja

- 1) Artykuł 30 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że nie reguluje on prawa przedsiębiorstwa kolejowego, które korzysta lub zamierza korzystać z infrastruktury kolejowej, do wzięcia udziału w prowadzonym ewentualnie przez organ kontrolny postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji zatwierdzającej lub odrzucającej przedłożony przez zarządcę infrastruktury projekt stawek jednostkowych opłaty podstawowej za minimalny dostęp do infrastruktury.
- 2) Artykuł 30 ust. 6 dyrektywy 2001/14, zmienionej dyrektywą 2007/58, należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo kolejowe, które korzysta lub zamierza korzystać z infrastruktury kolejowej, powinno mieć możliwość zaskarżenia przed właściwym sądem decyzji organu kontrolnego zatwierdzającej ustalone przez zarządcę infrastruktury stawki jednostkowe opłaty podstawowej za minimalny dostęp do tej infrastruktury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SC Cridar Cons SRL/Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

(Sprawa C-582/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167 i 168 – Prawo do odliczenia – Odmowa – Oszustwo podatkowe – Przeprowadzanie dowodów – Zawieszenie postępowania w przedmiocie odwołania w trybie administracyjnym od decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego odmawiającej prawa do odliczenia do czasu zakończenia postępowania karnego – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada neutralności podatkowej – Prawo do dobrej administracji – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2022/C 165/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Cridar Cons SRL

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które upoważniają krajowe organy podatkowe do zawieszenia postępowania w przedmiocie odwołania w trybie administracyjnym od decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego odmawiającej podatnikowi możliwości skorzystania z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej ze względu na udział tego podatnika w oszustwie podatkowym, w celu uzyskania dodatkowych obiektywnych wskazówek co do tego udziału, pod warunkiem że, po pierwsze, takie zawieszenie nie skutkuje opóźnieniem wyniku postępowania w przedmiocie odwołania w trybie administracyjnym ponad rozsądny okres czasu, po drugie, decyzja o zawieszeniu jest uzasadniona zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym oraz podlega kontroli sądowej oraz, po trzecie, jeżeli ostatecznie okaże się, że odmówiono prawa do odliczenia z naruszeniem prawa Unii, podatnik ten powinien mieć możliwość uzyskania w rozsądnym terminie zwrotu odpowiedniej kwoty oraz ewentualnie odsetek za zwłokę od tej kwoty. W tych okolicznościach nie jest wymagane, by w trakcie tego zawieszenia postępowania rzeczonemu podatnikowi przysługiwało zawieszenie wykonania tej decyzji, chyba że w przypadku poważnych wątpliwości co do zgodności z prawem tej decyzji przyznanie zawieszenia wykonania tej decyzji jest konieczne w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri i in./UK i in.

(Sprawa C-590/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Koordynacja przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących zawodu lekarza – Dyrektywy 75/363/EWG i 82/76/EWG – Szkolenie specjalizacyjne lekarzy – Odpowiednie wynagrodzenie – Zastosowanie dyrektywy 82/76/EWG do szkoleń rozpoczętych przed datą jej wejścia w życie i kontynuowanych po dacie upływu terminu transpozycji]

(2022/C 165/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący kasację: Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.

Druga strona postępowania: UK i in.

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika do dyrektywy Rady 75/363/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 82/76/EWG z dnia 26 stycznia 1982 r., należy dokonywać w ten sposób, że za każdy okres szkolenia specjalizacyjnego lekarzy, zarówno w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin, rozpoczętego przed wejściem w życie dyrektywy 82/76 w dniu 29 stycznia 1982 r. i kontynuowanego po upływie terminu transpozycji tej dyrektywy w dniu 1 stycznia 1983 r. odbywający to szkolenie lekarze są uprawnieni od dnia 1 stycznia 1983 r. do końca okresu szkolenia do odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu tego załącznika, pod warunkiem że omawiane szkolenie dotyczyło specjalizacji lekarskich wspólnych dla wszystkich państw członkowskich albo dla dwóch lub kilku spośród nich oraz wymienionych w art. 5 lub 7 dyrektywy Rady 75/362/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie medycyny, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

⁽¹⁾ Data złożenia: 10.11.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-605/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Zastosowanie ratione temporis – Świadczenia podlegające opodatkowaniu VAT – Odpłatne świadczenie usług – Kryteria – Stosunki wewnątrz grupy – Świadczenie polegające na naprawie lub wymianie części turbin wiatrowych w ramach gwarancji oraz na sporządzaniu sprawozdań dotyczących niezgodności – Noty obciążeniowe wystawione przez usługodawcę bez wzmianki dotyczącej VAT – Odliczenie przez usługodawcę VAT obciążającego towary i usługi, które zostały mu zafakturowane przez jego podwykonawców z tytułu tych samych świadczeń]

(2022/C 165/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że transakcje, które wpisują się w ramy umowne identyfikujące dostawcę usług, nabywcę tych usług oraz charakter odnośnych usług, należycie zaksięgowane przez podatnika, które zostały opatrzone tytułem potwierdzającym ich charakter jako usług i które doprowadziły do otrzymania przez usługodawcę wynagrodzenia stanowiącego rzeczywiste odzwierciedlenie wartości owych usług w formie not obciążeniowych, stanowią odpłatne świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu, niezależnie od ewentualnego braku zysku po stronie podatnika z jednej strony oraz istnienia gwarancji udzielonej na towary będące przedmiotem tych usług z drugiej strony.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL/État belge (C-52/21), Pharma Santé – Réseau Solidaris SCRL/État belge (C-53/21)

(Sprawy połączone C-52/21 i 53/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Artykuł 56 TFUE – Ograniczenia – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Obowiązek sporządzania i przekazywania organom podatkowym przez usługobiorców dokumentów potwierdzających dotyczących kwot wskazanych na fakturach wystawionych przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim – Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usług świadczonych w obrębie tylko jednego państwa – Względy uzasadniające – Skuteczność kontroli podatkowych – Proporcjonalność]

(2022/C 165/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL (C-52/21), Pharma Santé – Réseau Solidaris SCRL (C-53/21)

Strona przeciwna: État belge (C-52/21 i C-53/21)

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego wymagających od spółek mających siedzibę na terytorium tego państwa składania organom podatkowym deklaracji dotyczących płatności za usługi nabyte od usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim, w którym podlegają oni zarówno przepisom dotyczącym rachunkowości przedsiębiorstw, jak i obowiązkowi wystawiania faktur zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku od wartości dodanej, pod rygorem dodatkowego obciążenia podatkiem dochodowym od osób prawnych wynoszącego 50 % lub 100 % wartości tych usług, podczas gdy zgodnie z praktyką administracyjną w tym pierwszym państwie członkowskim nie ma równoważnego obowiązku, w przypadku gdy takie usługi świadczą usługodawcy mający siedzibę na jego terytorium.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova – Rumunia) – Postępowanie zainicjowane przez RS

(Sprawa C-430/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Państwo prawne – Niezależność sądownictwa – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Pierwszeństwo prawa Unii – Brak uprawnienia sądu krajowego do badania zgodności przepisu prawa krajowego, uznanego za zgodny z konstytucją przez sąd konstytucyjny danego państwa członkowskiego, z przepisami prawa Unii – Postępowanie dyscyplinarne]

(2022/C 165/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Craiova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RS

Sentencja

- 1) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2, art. 4 ust. 2 i 3 TUE, z art. 267 TFUE oraz z zasadą pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, które sprawiają, że sądy powszechne państwa członkowskiego nie są uprawnione do badania zgodności z prawem Unii przepisów krajowych, które sąd konstytucyjny tego państwa członkowskiego uznał za zgodne z postanowieniem krajowej konstytucji, które nakłada obowiązek przestrzegania zasady pierwszeństwa prawa Unii.
- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2, art. 4 ust. 2 i 3 TUE, z art. 267 TFUE oraz z zasadą pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, które dopuszczają możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego krajowego ze względu na zastosowanie przez niego prawa Unii, zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał, poprzez pominięcie orzecznictwa sądu konstytucyjnego danego państwa członkowskiego niezgodnego z zasadą pierwszeństwa prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 3.11.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 lutego 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko X (C-562/21 PPU), Y (C-563/21 PPU)

(Sprawy połączone C-562/21 PPU i C-563/21 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 akapit drugi – Prawo podstawowe do rzetelnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym uprzednio na mocy ustawy – Systemowe lub ogólne nieprawidłowości – Dwuetapowe badanie – Kryteria stosowania – Wymóg zbadania przez wykonujący nakaz organ sądowy, w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, w wypadku przekazania byłaby narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do rzetelnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym uprzednio na mocy ustawy]

(2022/C 165/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X (C-562/21 PPU), Y (C-563/21 PPU)

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 i 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że gdy wykonujący nakaz organ sądowy mający orzec o przekazaniu osoby wskazanej w europejskim nakazie aresztowania dysponuje dowodami potwierdzającymi istnienie systemowych lub ogólnych nieprawidłowości dotyczących niezawisłości władzy sądowniczej wydającego nakaz państwa członkowskiego, co się tyczy w szczególności procedury powołania członków tej władzy sądowniczej, organ ten może odmówić przekazania tej osoby:

- w ramach europejskiego nakazu aresztowania wydanego dla celów wykonania kary lub środka zabezpieczającego polegających na pozbawieniu wolności, wyłącznie jeśli wspomniany organ stwierdzi, że w szczególnych okolicznościach sprawy istnieją poważne i sprawdzone podstawy do przyjęcia – biorąc pod uwagę w szczególności przedstawione przez wspomnianą osobę dowody dotyczące członków składu orzekającego, którzy rozpatrywali jej sprawę karną, lub każdą inną okoliczność istotną dla oceny niezawisłości i bezstronności tego składu orzekającego – że naruszono prawo podstawowe tej osoby do rzetelnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym uprzednio na mocy ustawy, określone w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz
- w ramach europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przeprowadzenia postępowania karnego, wyłącznie jeśli ten sam organ stwierdzi, że w szczególnych okolicznościach sprawy istnieją poważne i sprawdzone podstawy do przyjęcia – biorąc pod uwagę w szczególności przedstawione przez tę osobę okoliczności dotyczące jej sytuacji osobistej, charakter przestępstwa, w odniesieniu do którego toczy się wobec niej postępowanie karne, kontekst faktyczny, w który wpisuje się ten europejski nakaz aresztowania, lub wszelką inną okoliczność istotną dla oceny niezawisłości i bezstronności składu orzekającego, który prawdopodobnie wyda rozstrzygnięcie w postępowaniu dotyczącym tej osoby – że w wypadku przekazania osoba ta byłaby narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia tego prawa podstawowego.

(¹) Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Parma – Włochy) – postępowanie karne przeciwko ZI, TQ

(Sprawa C-437/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulamin postępowania przed Trybunałem – Gry hazardowe – Koncesje na działalność w zakresie przyjmowania zakładów wzajemnych – Przedłużenie już udzielonych koncesji – Uregulowanie statusu centrów transmisji danych (CTD) prowadzących tę działalność bez koncesji i zezwolenia policji – Ograniczony okres – Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2022/C 165/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Parma

Strony w postępowaniu głównym

ZI, TQ

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Parma (sąd w Parmie, Włochy) postanowieniem z dnia 8 listopada 2019 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Data złożenia: 17.9.2020.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Leonardo SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale del Lazio

(Sprawa C-550/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]

(2022/C 165/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leonardo SpA

Strona przeciwna: Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale del Lazio

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (komisję podatkową dla prowincji Rzym, Włochy) postanowieniem z dnia 21 lipca 2021 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Data złożenia: 6.9.2021.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – TV/Land Hessen

(Sprawa C-63/22) ⁽¹⁾

[Ochrona danych osobowych – Udzielanie informacji (biuro informacji gospodarczej) – Ocena zdolności kredytowej („scoring”) osób fizycznych na podstawie niesprawdzonych informacji dostarczonych przez wierzycieli – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych i odpowiedzialność łączna za to przetwarzanie]

(2022/C 165/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TV

Strona przeciwna: Land Hessen

Uczestnik postępowania na prawach strony: SCHUFA Holding AG

Sentencja

Sprawa C-63/22 zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

⁽¹⁾ Data złożenia: 1.2.2022.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2021 r. w sprawie T-719/20, Macías Chávez i in./Hiszpania i Parlament, wniesione w dniu 24 maja 2021 r. przez Roberta Alejandra Macías Cháveza, José Marię Castilleja Oriola, Fernanda Presencię

(Sprawa C-322/21 P)

(2022/C 165/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Roberto Alejandro Macías Chávez, José María Castillejo Oriol i Fernando Presencia (przedstawiciel: J. Jover Padró, abogado)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski i Królestwo Hiszpanii

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) częściowo odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalił je jako oczywiście bezzasadne oraz orzekł, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-362/20 Acciona/EUIPO – Agencia Negociadora PB (REACCIONA), wniesione w dniu 10 września 2021 r. przez Acciona, S.A.

(Sprawa C-557/21 P)

(2022/C 165/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Acciona, S.A. (przedstawiciel: adwokat J.C. Erdozain López)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Agencia Negociadora PB, S.L.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał Acciona S.A. pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 25 listopada 2021 r. – IEF Service GmbH/HB

(Sprawa C-710/21)

(2022/C 165/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IEF Service GmbH

Druga strona postępowania: HB

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo w rozumieniu tego artykułu prowadzi działalność na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich także wówczas, gdy oferuje swoje usługi w innym państwie członkowskim, angażuje tam w tym celu inżyniera sprzedaży działającego na zlecenie, a pracownik zatrudniony w siedzibie przedsiębiorstwa pracuje regularnie co drugi tydzień zdalnie z domu w tym drugim państwie członkowskim?

2. W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że pracownik takiego przedsiębiorstwa – który ma miejsce zamieszkania w drugim państwie członkowskim i podlega tam obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu, ale który wykonuje pracę na przemian tydzień w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba pracodawcy, a następnie tydzień w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania i podlega tam obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu – wykonuje pracę „zwykłą” w obu państwach członkowskich w rozumieniu tego artykułu?

3. W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy 2008/94 należy interpretować w ten sposób, że w celu zaspokojenia niezaspokojonych roszczeń pracownika, który zwykle wykonuje lub wykonywał pracę w dwóch państwach członkowskich, właściwa jest względnie właściwa są:

- a) instytucja gwarancyjna państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik podlega w ramach koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (ubezpieczenia społecznego), jeżeli zgodnie z art. 3 dyrektywy 2008/94 instytucje gwarancyjne w obu państwach są zorganizowane w taki sposób, że składki pracodawcy na finansowanie instytucji zabezpieczającej wypłaty są uiszczane jako część obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne,
- b) lub instytucja gwarancyjna innego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba niewypłacalnego przedsiębiorstwa; lub
- c) instytucje gwarancyjne obu państw członkowskich, tak aby pracownik przy składaniu wniosku mógł wybrać, do której instytucji chce skierować swoje roszczenie?

(¹) Dyrektywa z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de apel București
(Rumunia) w dniu 21 grudnia 2021 r. – R.I./Inspectia Judiciară, N.L.**

(Sprawa C-817/21)

(2022/C 165/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.I.

Strona pozwana: Inspectia Judiciară, N.L.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, decyzję 2006/928 (w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją) (¹) a także gwarancje niezawisłości i bezstronności wynikające z prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które umożliwiają głównemu inspektorowi inspekcji sądowej wydawanie aktów administracyjnych o charakterze normatywnym (podrzędnych wobec ustawy) lub indywidualnym, w których decyduje on w sposób autonomiczny o organizacji ram instytucjonalnych inspekcji sądowej w zakresie wyboru inspektorów sądowych i oceny ich działalności, prowadzenia działalności inspekcyjnej, jak również powoływania zastępcy głównego inspektora, w wypadku gdy zgodnie z ustawą organiczną osoby te jako jedyne mogą przeprowadzać, zatwierdzać lub uchylać czynności dochodzenia dyscyplinarnego w stosunku do głównego inspektora?

(¹) Decyzja Komisji 2006/928/CE z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 30 grudnia 2021 r. – Banca A/A.N.A.F., Președintele A.N.A.F.

(Sprawa C-827/21)

(2022/C 165/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę o wznowienie postępowania: Banca A

Druga strona postępowania: A.N.A.F., Președintele A.N.A.F.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy jest zobowiązany dokonywać w sposób zgodny z dyrektywą Rady 2009/133/WE⁽¹⁾ [z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego] wykładni krajowego przepisu podatkowego mającego zastosowanie do sytuacji krajowych, który reguluje brak opodatkowania zysków kapitałowych osiągniętych w związku z umorzeniem udziału spółki przejmującej w kapitale spółki przekazującej, w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, w których:
 - ustawodawca krajowy uregulował w odrębnych przepisach operacje krajowe i podobne operacje transgraniczne, przy czym przepisy te nie są identyczne,
 - w przepisie krajowym mającym zastosowanie do operacji krajowych użyto jednak pojęć zawartych w dyrektywie [2009/133] – łączenie, przekazanie aktywów i pasywów, umorzenie udziału;
 - uzasadnienie krajowej ustawy podatkowej można interpretować w ten sposób, że ustawodawca zamierzał ustanowić takie samo rozwiązanie podatkowe dla operacji krajowych i operacji transgranicznych, uregulowanych w drodze transpozycji dyrektywy, w celu poszanowania zasady neutralności podatkowej łączenia w sposób niedyskryminacyjny i w sposób pozwalający uniknąć zakłóceń konkurencji?
- 2) Czy art. 7 dyrektywy Rady 2009/133/WE należy interpretować w ten sposób, że nie można odmówić korzyści polegającej na braku opodatkowania zysków kapitałowych wynikających z operacji umorzenia udziałów posiadanych przez jedną spółkę w innej spółce w wyniku przekazania aktywów i pasywów tej drugiej spółki do tej pierwszej ze względu na to, że dana operacja nie spełnia wszystkich przewidzianych w przepisie krajowym przesłanek w celu uznania jej za połączenie?
- 3) Czy art. 7 dyrektywy Rady 2009/133/WE należy interpretować w ten sposób, że korzyść polegająca na braku opodatkowania ma zastosowanie do zysku wynikającego z nabycia po korzystnej cenie odzwierciedlonego w rachunku zysków i strat spółki przejmującej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 310, s. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 stycznia 2022 r. – RF/Finanzamt G

(Sprawa C-15/22)

(2022/C 165/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: RF

Druga strona postępowania w postępowaniu rewizyjnym: Finanzamt G

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 3 TUE i art. 208 w związku z art. 210 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą zwolnienie z podatku nie jest przyznawane w przypadkach, w których projekt współpracy na rzecz rozwoju jest finansowany przez Europejski Fundusz Rozwoju, podczas gdy pod pewnymi warunkami zwolnione jest z opodatkowania wynagrodzenie, które pracownik uzyskuje na podstawie aktualnego stosunku pracy za pracę związaną z niemiecką pomocą publiczną na rzecz rozwoju w ramach współpracy technicznej lub finansowej, która jest finansowana w co najmniej 75 % przez federalne ministerstwo odpowiedzialne za współpracę na rzecz rozwoju lub przez należącą do państwa prywatną agencję pomocy na rzecz rozwoju?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 10 stycznia 2022 r. – Caxamar –
Comércio e Indústria de Bacalhau SA/Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-23/22)

(2022/C 165/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caxamar – Comércio e Indústria de Bacalhau SA.

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

Czy prawidłowa wykładnia wytycznych w sprawie pomocy regionalnej na lata 2014–2020 w związku z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014⁽¹⁾ z dnia 16 czerwca 2014 r., w szczególności jego art. 1 i art. 2 pkt 11; przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013⁽²⁾ z dnia 11 grudnia 2013 r. oraz postanowieniami załącznika I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej pozwala stwierdzić, że zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 22 ust. 1 Código Fiscal do Investimento (kodeksu podatkowego dotyczącego inwestycji), przyjętego w drodze Decreto-Lei n.º 162/2014 (dekretu z mocą ustawy nr 162/2014) z dnia 31 października 2014 r., oraz [zgodnie z] art. 1 i 2 Portaria n.º 282/2014 (zarządzenia ministerialnego nr 282/2014) z dnia 30 grudnia 2014 r. działalność polegająca na przetwórstwie produktów rybołówstwa i akwakultury dotycząca „dorsza solonego”, „dorsza mrożonego” i „dorsza odsolonego”, objęta kodem działalności gospodarczej CAE 10204Rev3, nie jest działalnością polegającą na przetwórstwie produktów rolnych dla celów przewidzianej pomocy podatkowej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.U. 2014, L 187, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz.U. 2013, L 354, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 25 stycznia 2022 r. – PannonHitel Pénzügyi Zrt./Wizz Air Hungary Légitársaság Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)

(Sprawa C-51/22)

(2022/C 165/36)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PannonHitel Pénzügyi Zrt.

Strona pozwana: Wizz Air Hungary Légitársaság Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że pasażer może dochodzić bezpośrednio od przewoźnika lotniczego przysługującego mu prawa do zwrotu pełnego kosztu biletu po cenie, za którą został on kupiony, nawet jeżeli zarezerwował bilet z pomocą osoby trzeciej działającej w charakterze pośrednika, której pasażer zapłacił cenę biletu, przy czym to pośrednik kupił bilet od przewoźnika lotniczego i zapłacił [przewoźnikowi lotniczemu] cenę biletu, lecz nie wykazano, że pośrednik działał w charakterze autoryzowanego przedstawiciela przewoźnika lotniczego, ani że jest organizatorem imprezy turystycznej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 1 lutego 2022 r. – IA/DER Touristik Deutschland GmbH

(Sprawa C-62/22)

(2022/C 165/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IA

Strona pozwana: DER Touristik Deutschland GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że reguluje on nie tylko jurysdykcję międzynarodową, lecz zawiera również normę dotyczącą właściwości miejscowej sądów krajowych w sprawach z zakresu umów o udział w imprezie turystycznej, która ta norma wiąże sąd, przed którym wytoczono powództwo, jeżeli zarówno konsument jako podróżny, jak i jego kontrahent jako organizator imprezy turystycznej mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, a miejsce przeznaczenia imprezy turystycznej nie znajduje się w owym państwie członkowskim, lecz za granicą, w związku z czym konsument, niezależnie od przepisów krajowych, może dochodzić od organizatora imprezy turystycznej praw wynikających z umowy przed sądem swojego miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 1 lutego 2022 r. – Viagogo AG/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità
Garante della Concorrenza e del Mercato**

(Sprawa C-70/22)

(2022/C 165/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Viagogo AG

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2000/31/WE⁽¹⁾, a w szczególności art. 3, 14 i 15 tej dyrektywy, w związku z art. 56 TFUE sprzeciwiają się stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego dotyczącego sprzedaży biletów na wydarzenia na rynku wtórnym, które zakazuje operatorowi platformy hostingowej działającemu w Unii, takiemu jak wnoszący odwołanie w niniejszym postępowaniu, świadczenia na rzecz użytkowników trzecich usług ogłoszeniowych w zakresie sprzedaży biletów na wydarzenia na rynku wtórnym, zastrzegając tę działalność wyłącznie dla sprzedawców, organizatorów wydarzeń lub innych podmiotów uprawnionych przez organy publiczne do wystawiania biletów na rynku pierwotnym w ramach systemów certyfikowanych?
- 2) Czy ponadto art. 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE sprzeciwia się stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego dotyczącego sprzedaży biletów na wydarzenia, które zastrzega wszystkie usługi nieodłącznie związane z rynkiem wtórnym biletów (a w szczególności pośrednictwo) wyłącznie dla sprzedawców, organizatorów wydarzeń lub innych podmiotów uprawnionych do wystawiania biletów na rynku pierwotnym w ramach systemów certyfikowanych, wykluczając z tej działalności dostawców usług społeczeństwa informacyjnego, którzy zamierzają prowadzić działalność jako dostawcy usług hostingowych w rozumieniu art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE, w szczególności w przypadku gdy, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, takie zastrzeżenie skutkuje umożliwieniem operatorowi dominującemu na rynku pierwotnym dystrybucji biletów rozszerzenia jego dominacji na usługi pośrednictwa na rynku wtórnym?
- 3) Czy w rozumieniu przepisów europejskich, w szczególności dyrektywy 2000/31/WE, pojęcie pasywnego dostawcy usług hostingowych może być stosowane jedynie w przypadku braku jakiejkolwiek działalności polegającej na filtrowaniu, selekcji, indeksowaniu, organizowaniu, katalogowaniu, agregowaniu, ocenie, używaniu, edytowaniu, pobieraniu lub promowaniu treści publikowanych przez użytkowników, które to wskaźniki mają charakter przykładowy i nie muszą występować łącznie, ponieważ należy uznać je za świadczące same w sobie o zarządzaniu usługą przez przedsiębiorcę lub o przyjęciu techniki oceny zachowań użytkowników w celu zwiększenia ich lojalności, czy też do sądu odsyłającego należy ocena znaczenia wymienionych okoliczności w taki sposób, że nawet jeśli występuje jedna lub więcej z nich, można przyjąć, że usługa jest w przeważającej mierze neutralna, co prowadzi do zakwalifikowania dostawcy usług hostingowych jako pasywnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie
T-726/20 Grupa Azoty i in./Komisja, wniesione w dniu 3 lutego 2022 r. przez Grupę Azoty S.
A., Azomureş SA i Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis**

(Sprawa C-73/22 P)

(2022/C 165/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA, Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie:

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
- uznanie wniesionego przez nie na podstawie art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności części komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.”⁽¹⁾ za dopuszczalne; lub
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia ze względu na to, że Sąd powinien był odroczyć wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności do czasu rozpoznania skargi co do istoty; oraz
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty; oraz
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony wnoszącej odwołanie; oraz
- rozstrzygnięcie kwestii kosztów postępowania przed Sądem w momencie zakończenia pełnego rozpatrywania żądań skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: niewystarczające uzasadnienie.

- Sąd nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, w pkt 34–48 i 49–51 zaskarżonego postanowienia Sąd nie ustosunkował się do argumentów podniesionych przez skarżące i nie wykazał okoliczności faktycznych zawisłej przed nim sprawy. Po drugie, nie wyjaśnił, dlaczego jedynie decyzje Komisji wydane na podstawie szczególnego aktu prawa wtórnego mogą dotyczyć skarżących bezpośrednio. Te braki przesądziły o treści pkt 38 zaskarżonego postanowienia.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo stwierdzając, że decyzja nie dotyczyła skarżących bezpośrednio.

- Sąd w pkt 26–30 zaskarżonego postanowienia odwołuje się do utrwalonego orzecznictwa w celu przypomnienia kryterium bezpośredniego oddziaływania. W ramach przeprowadzanego testu bezpośredniego oddziaływania Sąd powinien dokonać oceny treści, charakteru, celu i istoty zaskarżonego aktu, jak również kontekstu faktycznego i prawnego, w jaki się on wpisuje. Nie czyniąc tego, Sąd naruszył prawo przy ocenie przewidzianej w art. 263 TFUE przesłanki dotyczącej istnienia „bezpośredniego oddziaływania”. Przesądziło to o treści pkt 34–48 zaskarżonego postanowienia. Sąd stworzył scenariusz, w którym skarżące zostałyby pozbawione środka zaskarżenia. Nie stosując prawidłowo kryterium służące ocenie bezpośredniego oddziaływania Sąd dopuścił się naruszenia prawa.

Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był pozostawić wniosek o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku co do istoty sprawy.

- W art. 130(3) § 7 i 8 regulaminu postępowania przed Sądem ustanowiony został wymóg, by Sąd pozostawił ten wniosek do rozstrzygnięcia w wyroku, jeżeli uzasadniają to szczególne okoliczności, a następnie wyznaczył nowe terminy dla dalszych czynności procesowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem te szczególne okoliczności zachodzą, gdy to pozostawienie to rozstrzygnięcia jest konieczne dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.
- Sąd był zobowiązany do dokonania oceny charakteru, treści i kontekstu zaskarżonego aktu w celu ustalenia, czy dotyczy on skarżących bezpośrednio. W tym celu należy skupić się na istocie aktu i na ustaleniu, czy akt ten nakłada na państwa członkowskie autonomiczne obowiązki prawne. Ocena ta pokrywa się z pierwszym podniesionym co do istoty zarzutem odnoszącym się do braku kompetencji Komisji do przyjęcia załącznika I do spornego aktu. Nie pozostawiając wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję do momentu, w którym znalazłyby on już argumenty podnoszone co do istoty, Sąd naruszył przepisy art. 130 § 7 i 8 swego regulaminu postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie T-741/20, Advansa Manufacturing i in./Komisja, wniesione w dniu 4 lutego 2022 r. przez Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton, Trevira GmbH

(Sprawa C-77/22 P)

(2022/C 165/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton, Trevira GmbH (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, avocats)

Druga strona postępowania: Dralon GmbH, Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie:

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
- uznanie wniesionego przez nie na podstawie art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności części komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.”⁽¹⁾ za dopuszczalne; lub
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia ze względu na to, że Sąd powinien był odroczyć wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności do czasu rozpoznania skargi co do istoty; oraz
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty; oraz
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony wnoszącej odwołanie; oraz
- rozstrzygnięcie kwestii kosztów postępowania przed Sądem w momencie zakończenia pełnego rozpatrywania żądań skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: niewystarczające uzasadnienie.

- Sąd nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, w pkt 34–48 i 49–51 zaskarżonego postanowienia Sąd nie ustosunkował się do argumentów podniesionych przez skarżące i nie wykazał okoliczności faktycznych zawisłej przed nim sprawy. Po drugie, nie wyjaśnił, dlaczego jedynie decyzje Komisji wydane na podstawie szczególnego aktu prawa wtórnego mogą dotyczyć skarżących bezpośrednio. Te braki przesądziły o treści pkt 38 zaskarżonego postanowienia.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo stwierdzając, że decyzja nie dotyczyła skarżących bezpośrednio.

- Sąd w pkt 26–30 zaskarżonego postanowienia odwołuje się do utrwalonego orzecznictwa w celu przypomnienia kryterium bezpośredniego oddziaływania. W ramach przeprowadzanego testu bezpośredniego oddziaływania Sąd powinien dokonać oceny treści, charakteru, celu i istoty zaskarżonego aktu, jak również kontekstu faktycznego i prawnego, w jaki się on wpisuje. Nie czyniąc tego, Sąd naruszył prawo przy ocenie przewidzianej w art. 263 TFUE przesłanki dotyczącej istnienia „bezpośredniego oddziaływania”. Przesądziło to o treści pkt 34–48 zaskarżonego postanowienia. Sąd stworzył scenariusz, w którym skarżące zostałyby pozbawione środka zaskarżenia. Nie stosując prawidłowo kryterium służącego ocenie bezpośredniego oddziaływania Sąd dopuścił się naruszenia prawa.

Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był pozostawić wniosek o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku co do istoty sprawy.

- w art. 130(3) § 7 i 8 regulaminu postępowania przed Sądem ustanowiony został wymóg, by Sąd pozostawił ten wniosek do rozstrzygnięcia w wyroku, jeżeli uzasadniają to szczególne okoliczności, a następnie wyznaczył nowe terminy dla dalszych czynności procesowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem te szczególne okoliczności zachodzą, gdy to pozostawienie to rozstrzygnięcia jest konieczne dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.
- Sąd był zobowiązany do dokonania oceny charakteru, treści i kontekstu zaskarżonego aktu w celu ustalenia, czy dotyczy on skarżących bezpośrednio. W tym celu należy skupić się na istocie aktu i na ustaleniu, czy akt ten nakłada na państwa członkowskie autonomiczne obowiązki prawne. Ocena ta pokrywa się z pierwszym podniesionym co do istoty zarzutem odnoszącym się do braku kompetencji Komisji do przyjęcia załącznika I do spornego aktu. Nie pozostawiając wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję do momentu, w którym znałby on już argumenty podnoszone co do istoty, Sąd naruszył przepisy art. 130 § 7 i 8 swego regulaminu postępowania.

(¹) Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 9 lutego 2022 r. – Papier Mettler Italia S.r.l./Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-86/22)

(2022/C 165/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Papier Mettler Italia S.r.l.

Druga strona postępowania: Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 114 ust. 5 i 6 TFUE, art. 16 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE (¹), a także art. 8 dyrektywy 98/34/WE (²) stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak ten przewidziany w zaskarżonym dekrete międzyresortowym, który zakazuje wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, gdy ten przepis prawa krajowego, zawierający bardziej restrykcyjne przepisy techniczne niż prawodawstwo wspólnotowe, nie został wcześniej notyfikowany Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie, lecz notyfikacji dokonano dopiero po przyjęciu, a przed publikacją tego przepisu?
- 2) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przyjęciu przepisu prawa krajowego zakazującego wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, lub czy dodatkowe przepisy techniczne, określone przez ustawodawstwo krajowe, mogą być uzasadnione celem zapewnienia wyższego poziomu ochrony środowiska, z uwzględnieniem w razie potrzeby specyfiki problematyki zbiórki odpadów w państwie członkowskim oraz konieczności realizacji przez to państwo zobowiązań wspólnotowych przewidzianych w powiązanej z tym dziedzinie?
- 3) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że ustanawiają one jasną i precyzyjną zasadę w celu zakazania wszelkich przeszkód we wprowadzaniu do obrotu toreb, które są zgodne z wymaganiami ustanowionymi w dyrektywie i mającą prowadzić do niemożności stosowania przez organy państwowe, w tym administrację publiczną, jakiegokolwiek, ewentualnie sprzecznego ustawodawstwa krajowego?

- 4) Czy, wreszcie, przyjęcie przepisu prawa krajowego zakazującego wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu nieulegających biodegradacji, ale wyprodukowanych zgodnie z wymaganiami określonymi w dyrektywie 94/62/WE, jeżeli nie jest on uzasadniony celem zapewnienia wyższego poziomu ochrony środowiska, specyfiką problematyki zbiórki odpadów w państwie członkowskim oraz koniecznością realizacji przez to państwo zobowiązań wspólnotowych przewidzianych w powiązanej z tym dziedzinie, może stanowić poważne i oczywiste naruszenie art. 18 dyrektywy 94/62/WE?

(¹) Dyrektywa 94/62/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. 1994, L 365, s. 10).

(²) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (GU 1998, L 204, s. 37).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Essen (Niemcy)
w dniu 10 lutego 2022 r. – DC/HJ**

(Sprawa C-97/22)

(2022/C 165/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Essen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DC

Strona pozwana: HJ

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), należy interpretować w ten sposób, że w przypadku odstąpienia przez zamawiającego od oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy o roboty budowlane, która została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, dopiero po (całkowitym) spełnieniu swoich świadczeń przez przedsiębiorcę, przepis ten wyłącza wszelkie prawa przedsiębiorcy do rekompensaty lub odszkodowania również wtedy, gdy wprawdzie nie są spełnione przesłanki prawa do rekompensaty zgodnie z przepisami o skutkach prawnych odstąpienia od umowy, jednakże zamawiający uzyskał przysporzenie majątkowe w wyniku robót budowlanych przedsiębiorcy, to znaczy wzbogacił się?

(¹) Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2022 r. – TO/EEA

(Sprawa T-434/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Wykonanie wyroku Sądu – Decyzja niezaskarżona w terminie – Powaga rzeczy osądzonej – Warunkowe zobowiązanie podjęte przez OUZU w kontekście postępowania polubownego prowadzonego poza Sądem – Propozycja ugody nieprzyjęta przez stronę skarżącą – Brak aktu niekorzystnego – Niedopuszczalność]

(2022/C 165/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: TO (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Środowiska (przedstawiciele: O. Cornu, pełnomocnik, wspierany przez B. Wägenbaura, avocat)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie, w pierwszej kolejności, stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 21 września 2020 r., na mocy której EEA miała odmówić, po pierwsze, wykonania wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r., TO / EEA (T-462/17, niepublikowanego, EU:T:2019:397), i po drugie, odrzuciła wnioski złożone przez skarżącą w dniu 16 września 2020 r.; a w drugiej kolejności, zasądzenia od EEA na rzecz skarżącej, po pierwsze, kwot odpowiadających odprawie i dodatkowi na zagospodarowanie, powiększonych o odsetki należne od dnia 22 września 2016 r., po drugie, kwoty 20 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jaką skarżąca miała ponieść w wyniku udostępnienia osobom trzecim jej danych osobowych, i po trzecie, kwoty 20 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jaką skarżąca miała ponieść w wyniku odmowy przekazania jej wymiany korespondencji z jej poprzednim pełnomocnikiem zarówno przez wydaniem wspomnianego powyżej wyroku, jak i po jego wydaniu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) TO pokrywa, poza kosztami własnymi, również koszty poniesione przez Europejską Agencję Środowiska (EEA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2022 r. – BNP Paribas/SRB

(Sprawa T-71/22)

(2022/C 165/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Champsaur i A. Delors)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie SRB przedłożenia pełnego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zatwierdzonego na mocy decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽¹⁾;

- stwierdzenie, że należy odstąpić od stosowania zaskarżonych postanowień polityki MREL;
- stwierdzenie nieważności decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- stwierdzenie nieważności decyzji MREL^(?);
- obciążenie SRB kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi na decyzję o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz osiem zarzutów na poparcie skargi na decyzję MREL.

1. Zarzut pierwszy dotyczący decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którym SRB dopuściła się naruszeń prawa. Skarżąca twierdzi, że decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji narusza przepisy rozporządzenia (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.^(?) oraz rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r.^(*), a także zasadę proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którym SRB dopuściła się oczywistych błędów w ocenie i naruszyła zasadę dobrej administracji.
 - Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że SRB przyjęła jednolitą strategię „bail-in only” dla wszystkich globalnych instytucji o znaczeniu systemowym (Globally Systemically Important Institutions, G-SII), nie biorąc pod uwagę rzeczywistych przypadków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i nie zbadała starannie i bezstronnie wszystkich opartych na faktach i uzasadnionych elementów przedstawionych przez stronę skarżącą przy wyborze strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Zarzut trzeci dotyczący decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którym SRB wyraziła stanowisko zawierające rozstrzygnięcie normatywne i tym samym przekroczyła swoje uprawnienia wynikające z rozporządzenia (UE) nr 806/2014.
4. Zarzut czwarty dotyczący decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którym decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa skarżącej do bycia wysłuchaną oraz z naruszeniem obowiązku uzasadnienia ciężącego na SRB, ponieważ nie uzasadniła ona swojego wyboru strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którym niektóre przepisy rozporządzenia (UE) nr 806/2014, zastosowane przez SRB przy wydawaniu tej decyzji, naruszają prawa podstawowe, a także TFUE.
6. Zarzut pierwszy dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym decyzja ta opiera się na decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jest z nią nierozzerwalnie związana, a zatem utraciłaby moc w razie stwierdzenia nieważności tamtej decyzji.
7. Zarzut drugi dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB dopuściła się naruszenia prawa przy interpretacji i stosowaniu przepisów rozporządzenia (UE) nr 806/2014.
 - W uzasadnieniu tego zarzutu skarżąca twierdzi, że SRB nie uwzględniła grupy bankowej po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy określaniu MREL oraz wymogu połączonego bufora (CBR) po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy określaniu buforu zaufania rynkowego, a także nie przeprowadziła pełnej oceny wszystkich istotnych elementów obliczenia MREL oraz nie uzasadniła swoich obliczeń MREL.
8. Zarzut trzeci dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB popełniła oczywiste błędy w ocenie przy ustalaniu MREL i naruszyła zasadę dobrej administracji, ponieważ nie dokonała starannej i bezstronnej oceny grupy BNP Paribas po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności nie uwzględniła wpływu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na wielkość i model biznesowy grupy BNP Paribas.
9. Zarzut czwarty dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań, nie stosując niektórych postanowień własnej polityki MREL w odniesieniu do korekt MREL.
10. Zarzut piąty dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB naruszyła zasadę proporcjonalności, prawo własności i swobodę prowadzenia działalności gospodarczej poprzez ustalenie kwoty MREL, która jest nieproporcjonalna w świetle celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
11. Zarzut szósty dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB nie uzasadniła tej decyzji, ponieważ nie zawarła w niej wszystkich elementów niezbędnych do tego, by skarżąca mogła zrozumieć, na jakiej podstawie i zgodnie z jaką metodologią MREL został ustalony i dlaczego metodologia ta odbiegała od ogólnej metodologii określonej w polityce MREL.

12. Zarzut siódmy dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną, odmawiając dla zasady uwzględnienia niektórych uwag.
13. Zarzut ósmy dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym polityka MREL, na której opiera się decyzja MREL, narusza rozporządzenie (UE) nr 806/2014 i stanowi nadużycie władzy ze strony SRB, ponieważ jest wyrazem rozstrzygnięcia normatywnego w dziedzinie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i narusza uprawnienia prawodawcy.

- (¹) Decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa, to: Wspólna decyzja w sprawie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do BNP Paribas i jego spółek zależnych, przyjęta przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet i Bankowy Fundusz Gwarancyjny w dniu 4 listopada 2021 r., sygnatura nr RC/JD/2020/52.
- (²) Decyzja MERL, o której mowa, to: Wspólna decyzja ustalająca minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla BNP Paribas i niektórych przedsiębiorstw powiązanych, przyjęta przez SRB, Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet i Bankowy Fundusz Gwarancyjny w dniu 4 listopada 2021 r., sygnatura nr RC/JD/2020/53.
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 184, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Associazione „Terra Mia Amici No Tap”/BEI

(Sprawa T-86/22)

(2022/C 165/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione „Terra Mia Amici No Tap” (Melendugno, Włochy) (przedstawiciel: A. Calò, avvocato)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Europejski Bank Inwestycyjny niesłusznie uznał za niedopuszczalny i przedawniony wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożony przez stowarzyszenie występujące po stronie skarżącej;
- nakazanie Europejskiemu Bankowi Inwestyjnemu wydania decyzji cofnięcia finansowania przyznanego spółce TAP AG;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niedopuszczalności skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy.

- strona skarżąca podnosi w tym względzie, że doszło do naruszenia Konwencji z Aarhus, rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 (¹) i rozporządzenia (UE) nr 2021/1767 (²), pkt 1, 6 i 9 preambuły do oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI. Dokładniej EBI powinien był cofnąć przyznane finansowanie zważywszy, że wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczył aktu administracyjnego w rozumieniu prawa ochrony środowiska.

2. Zarzut drugi dotyczy przedawnienia prawa do wniesienia skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z upływem terminu.
- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że doszło do naruszenia Konwencji z Aarhus, rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i rozporządzenia (UE) nr 2021/1767, pkt 1, 6 i 9 preambuły do oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI. Dokładniej, EBI nie cofnął finansowania, co stanowi akt nowy, autonomiczny i odrębny od aktu, na mocy którego finansowanie zostało wcześniej przyznane, a w każdym razie sześciotygodniowy termin na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy powinien być rozpocząć bieg w dniu rozpoczęcia prac, ponieważ beneficjent był zobowiązany do tej daty dostosować się do norm EBI.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pkt 36 oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI z 2009 r.
- W tym względzie strona skarżąca precyzuje, że pkt 36 EBI przewiduje, aby wszystkie finansowane przedsięwzięcia pozostawały co najmniej w zgodzie z:
 - obowiązującymi przepisami krajowymi w dziedzinie ochrony środowiska;
 - obowiązującymi przepisami UE w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności [dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1); zwaną dalej „dyrektywą OOS[”] i dyrektywami dotyczącymi ochrony przyrody, a także dyrektywami sektorowymi i „przekrojowymi”];
 - zasadami i normami konwencji międzynarodowych w dziedzinie środowiska będących integralną częścią porządku prawnego UE.
- Podczas gdy w tej sprawie żaden z tych wymogów nie został spełniony.
- W rzeczywistości udowodniono następujące naruszenia:
- a. przepisów prawa Unii w dziedzinie środowiska, a w szczególności:
- i. motywu 36 w związku z art. 4 i 14 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) nr 347/2013 [z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 Dz.U. 2013, L 115, s. 39]] (brak analizy kosztów i korzyści);
 - ii. motywu 31 rozporządzenia (UE) nr 347 w związku z art. 5 ust. 1 i załącznikiem IV przypis 1 do dyrektywy 2011/92/UE (skumulowane oddziaływania zewnętrzne);
 - iii. motywu 31 rozporządzenia (UE) nr 347/2013 w związku z art. 5 ust. 1 i załącznikiem IV przypis 1 do dyrektywy 2011/92/UE (skumulowane oddziaływania wewnętrzne) – Zakaz „Salami Slicing” [krojenia salami];
 - iv. art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE, art. 6 ust. 3 i 4 [dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 2012, L 26 s. 1)] dyrektywy siedliskowej;
 - v. art. 4 ust. 4 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/147/[WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20 s. 7)], dyrektywy ptasiej;
 - vi. motywu 30 i art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1367/2006 w związku z art. 6 dyrektywy OOS (przejrzystość i uczestnictwo);
 - vii. motywu 28 w związku z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 347/2013 (rozporządzenie siedliskowe);
 - viii. art. 191 ust. 1 TFUE w związku z oświadczeniem w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI zatwierdzonym przez Radę Gubernatorów EBI w dniu 3 lutego 2009 r.
- b. przepisów prawa włoskiego a w szczególności:
- i. Decreto legislativo 42/2004 di recepimento della Convenzione sul paesaggio articolo 26 [art. 26 dekretu ustawodawczego 42/2004 transponującego konwencję krajobrazową];
 - ii. Decreto legislativo 42/2004 di recepimento della Convenzione sul paesaggio articolo 146 [art. 146 dekretu ustawodawczego 42/2004 transponującego konwencję krajobrazową];
 - iii. Articolo 14-ter della legge 7 agosto 1990 n. 241 Conferenza dei servizi [art. 14 ustawy nr 241 z dnia 7 sierpnia 1990 r. konferencja usług];
 - iv. Prescrizione A57 del DM di compatibilità ambientale 223/14 [Zalecenie A57 dekretu ministerialnego w zakresie zgodności ze środowiskiem nr 223/14];
 - v. Decreto legislativo 152/06 Mancate sanzioni [dekret ustawodawczy 152/06 (brak sankcji)];
 - vi. Articolo 452 quater del codice Penale (disastro ambientale) [art. 452c kodeksu karnego (szkoda środowiskowa)].

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia rozporządzenia (UE) nr 347/2013;

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie przeprowadzono żadnej stosownej analizy kosztów i korzyści.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2021, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2022 r. – Hahn Rechtsanwälte/Komisja

(Sprawa T-87/22)

(2022/C 165/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hahn Rechtsanwälte PartG mbB (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Künstner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2021) 9326 final z dnia 7 grudnia 2021 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstaw odmowy na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹)

— Jeśli chodzi o strony postępowania w sprawie kartelu AT.40178 – Emisja spalin przez samochody, Komisja nie wykazała istnienia zasługujących na ochronę interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.

— Komisja nie może opierać się na ochronie czynności dochodzeniowych, ponieważ chodzi o dochodzenie w dziedzinie karteli, które zakończyło się wydaniem decyzji ostatecznej, a Komisja również nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.

— Komisja opiera się na ogólnym domniemaniu nieujawniania, chociaż przesłanki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze lub trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie zostały spełnione, co prowadzi do niedopuszczalnego odwrócenia stosunku między zasadą a wyjątkiem właściwego prawa dostępu do dokumentów.

2. Zarzut drugi dotyczący nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

— Komisja niesłusznie nie potwierdziła istnienia nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

— Naruszenie dóbr publicznych jest oczywiste w niniejszej sprawie, ponieważ antykonkurencyjne porozumienia dotyczą również urządzeń ograniczających skuteczność działania, a zawyżone emisje tlenu azotu mają negatywny wpływ na dobra publiczne, jakimi są zdrowie, środowisko i klimat.

- Zgodnie z ustaleniami European Environment Agency (EEA) tylko w Niemczech umiera rocznie około 12 800 osób z powodu zanieczyszczenia powietrza przez NO₂.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku konkretnej analizy częściowego dostępu na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001
- Komisja nie zbadała w sposób wystarczająco konkretny, czy ewentualnie należało udzielić częściowego dostępu do akt na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
 - Nie przeprowadzono badania, czy ewentualnie możliwy jest środek mniej restrykcyjny dla skarżącej w odniesieniu do prawa dostępu.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2022 r. – OG i in./Komisja

(Sprawa T-101/22)

(2022/C 165/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: OG, OH, OI i OJ (przedstawiciel: adwokat: D. Gómez Fernández)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2288 (¹) z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 (²) w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formacie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia norm kompetencyjnych i art. 290 ust. 1 TFUE.
 - W tym względzie skarżący podnoszą wykroczenie poza zakres delegacji przyznanej przez Parlament w art. 12 i w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 2021/953, a także samych tych artykułów z tego powodu, że decyzja nie przestrzega istotnych elementów aktu zawierającego upoważnienie, a w każdym nie mieści się w ramach prawnych określonych w podstawowym akcie ustawodawczym, ponieważ zmiany nie są konieczne świetle postępów naukowych w zwalczaniu pandemii COVID-19.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia norm kompetencyjnych i art. 290 ust. 1 TFUE.
 - W tym względzie skarżący podnoszą wykroczenie poza zakres delegacji przyznanej przez Parlament w art. 13 i w art. 5 ust. 4 rozporządzenia 2021/953, a także samych tych artykułów. Naruszenie istotnego wymogu proceduralnego poprzez procedowanie w trybie pilnym, mimo że nie wystąpił szczególny przypadek przewidziany w tym celu, jak pojawienie się nowych dowodów naukowych lub szczególnie pilna potrzeba, która by to uzasadniała.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do swobodnego przemieszczania się, uznanego w art. 21 TFUE, art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 2 protokołu nr 4 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 27 dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz zasady proporcjonalności.

- W tej kwestii skarżący wskazują, że wprowadzone ograniczenia nie odpowiadają względem zdrowia publicznego, nie udowodniono też ani ich skuteczności, ani konieczności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia praw podstawowych z karty praw podstawowych: równości wobec prawa (art. 20) i niedyskryminacji (art. 21) oraz ich odpowiedników z europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) poprzez wprowadzenie przez Komisję, bez podstawy naukowej, różnicy w traktowaniu między osobami w pełni zaszczepionymi i tymi, które przyjęły dawkę przypominającą.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia kompetencji w odniesieniu do dziedziny.
- W tej kwestii skarżący zarzucają naruszenie zasady przyznania kompetencji i art. 5 i 168 TFUE, ponieważ ani Komisja, ani Unia nie mają kompetencji do przyjmowania środków nakładających obowiązek szczepienia, nawet pośrednio, pod rygorem utraty zaświadczenia o szczepieniu 270 dni po zakończeniu pełnego cyklu szczepień.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia praw podstawowych zapianych w karcie praw podstawowych: do wolności (art. 6), do życia prywatnego i rodzinnego (art. 7), do godności art. 1) i do integralności (art. 3), a także odpowiedników tych praw w EKPC poprzez pośredni obowiązek szczepienia dawką przypominającą pod rygorem utraty zaświadczenia o szczepieniu.
7. Zarzut siódmy, dotyczący nadużycia władzy.
- W tej kwestii skarżący podnoszą naruszenie art. 18 EKPC, ponieważ rozporządzenie ma cel inny niż był przewidziany, to jest pośredni obowiązek szczepienia dawką przypominającą pod rygorem automatycznej utraty zaświadczenia o szczepieniu.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/2288 z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych (Dz.U. 2021, L 458, s. 459).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. 2021, L 211, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2022 r. – Transgourmet Ibérica/EUIPO – Aldi (Gourmet)

(Sprawa T-102/22)

(2022/C 165/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Transgourmet Ibérica, SAU (Girona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci C. Duch Fonoll i I. Osinaga Lozano)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „Gourmet” – unijny znak towarowy nr 8 143 653

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2021 r. w sprawie R 862/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Izbę Odwoławczą w celu wydania ostatecznego orzeczenia; oraz

- obciążenie EUIPO i interwenienta ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu w pierwszej instancji.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 oraz związanego z nim orzecznictwa;
- Naruszenie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 10 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 oraz związanego z nim orzecznictwa;
- Naruszenie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2022 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sprawa T-106/22)

(2022/C 165/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, Barrister-at-Law i adwokat C. Milbradt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: M.J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BBQLOUMI” – unijny znak towarowy nr 12 898 029

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2021 r. w sprawie R 656/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącego o unieważnienie prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 74 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Izba Odwoławcza naruszyła orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące charakteru odróżniającego;
- Izba Odwoławcza błędnie przeniósła ciężar dowodu wykazania wymaganego poziomu charakteru odróżniającego na właściciela wcześniejszego zarejestrowanego znaku towarowego, czyli stronę skarżącą;
- Izba Odwoławcza nie uzasadniła w należyty sposób swojego głównego ustalenia, że wcześniejszy znak wspólny nie posiadał charakteru odróżniającego.

**Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2022 r. – Adega Ponte da Boga/EUIPO – Viñedos y Bodegas
Dominio de Tares (P3 DOMINIO DE TARES)**

(Sprawa T-107/22)

(2022/C 165/50)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Adega Ponte da Boga, SL (Ourense, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Sueiras Villalobos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Viñedos y Bodegas Dominio de Tares, SA (San Román de Bembibre, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy P3 DOMINIO DE TARES – unijny znak towarowy nr 16 691 651

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 grudnia 2021 r. w sprawie R 479/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i, w razie wstąpienia do postępowania, interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2022 r. – OK/ESDZ

(Sprawa T-113/22)

(2022/C 165/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OK (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- w przedmiocie wniosku o udzielenie wsparcia:
 - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektor ds. zasobów ludzkich ESDZ częściowo oddalającego jego wniosek o udzielenie wsparcia w sprawie mobbingu i dyskryminacji, złożonego w dniu [poufne] ⁽¹⁾;
 - stwierdzenie, w razie potrzeby, nieważności decyzji sekretarza generalnego ESDZ oddalającej jego zażalenia [poufne] na decyzję o częściowym oddaleniu wskazanego powyżej wniosku o udzielenie wsparcia, złożonego w dniu [poufne], w zakresie w jakim decyzja ta uzupełnia decyzję z dnia 15 czerwca 2021 r.;
- w przedmiocie treści, zakresu i wykonania ugody zawartej w dniu [poufne] w sprawie [poufne]:
 - stwierdzenie nieważności ugody z dnia [poufne] z powodu wady oświadczenia woli, ale również nieprzestrzegania jej warunków;
 - stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji o przyznaniu skarżącemu awansu do grupy zaszerogowania AD 14 z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2018 r., w zakresie w jakim wykonuje ona tę ugodę, o której to decyzji dowiedział się z rozliczenia wynagrodzenia z maja 2021 r. i która to decyzja została formalnie potwierdzona decyzją dyrektora generalnego ds. zasobów ESDZ (AIPN) w dniu [poufne];
 - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego ds. zasobów z dnia 30 listopada 2021 r., w której ESDZ oddalił jego zażalenie [poufne] wniesione na brak wydania wyraźnej decyzji dotyczącej przyznania mu awansu do grupy zaszerogowania AD 14 od dnia 1 stycznia 2018 r. oraz na wydanie przez ESDZ w sprawie [poufne] nieprawdziwego oświadczenia, którego celem i efektem było zniekształcenie opinii Sądu i przysługującej skarżącemu możliwości powołania się na zasadę równego traktowania;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego odszkodowania w wysokości 52 400 EUR tytułem naprawienia poniesionej przez niego szkody, jak również zadośćuczynienia tytułem naprawienia doznanej przez niego krzywdy w symbolicznej wysokości 1 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję o oddaleniu wniosku o udzielenie wsparcia skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybień po stronie administracji, naruszenia obowiązku dbałości o dobro urzędnika będącego ofiarą mobbingu, naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) i regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie co do okoliczności faktycznych dotyczących mobbingu, którego ofiarą padł skarżący.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy i naruszenia art. 47 karty praw podstawowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy oraz naruszenia art. 227 TFUE i art. 44 karty praw podstawowych.
5. Zarzut piąty dotyczący niezgodności badania wniosku o udzielenie wsparcia z decyzją [poufne].

Na poparcie skargi na dorozumianą decyzję o przyznaniu skarżącemu awansu i na ugodę zawartą w sprawie [poufne] skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący umyślnego działania i nieważności ugody zawartej w sprawie [poufne].
2. Zarzut drugi dotyczący nieprzestrzegania ugody i powołania się przez ESDZ na powagę rzeczy osądzonej, które ma charakter nadużycia.

⁽¹⁾ Dane poufne utajnione.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL